

Григорій Царик

*Йдучи
дорогами
життя...*

Лірична сповідь

Коллективний світ

2022 р.

УДК 821.161.2
Ц 186

*Щира подяка за спонсорську допомогу
у виданні цієї збірки:*

Вікторовим Олені та Олександрю;
Володьку Михайлу Степановичу;
Жуковському Анатолію Петровичу;
Зубрецькому Михайлу Петровичу;
Крушенівській Ірині Дмитрівні;
Лаврукам Наталії та Сергію;
Литвин Вірі Андріївні;
Масюк Тетяні Володимирівні;
Пешко Миколі Юхимовичу;
Сусь Любові Улянівні;
Царик Василені Сидорівні;
Шкабою Олексію Терентійовичу.

В авторській редакції

Царик Г.

Ц 186 Йдучи дорогами життя... Лірична сповідь / Г. Царик. – Рівне: Волин. обереги, 2022. – 120 с.

ISBN 978-966-416-947-6

В цю збірку увійшли поезії, написані в різні роки і які раніше не видавалися. Автор не групує вірші тематично за розділами чи за роками написання, а розміщує їх в алфавітному порядку.

УДК 821.161.2

ISBN 978-966-416-947-6

© Григорій Царик, 2022
© “Волинські обереги”, 2022

* * *

Йдучи дорогами життя,
Не кривдь нікого зроду-віку,
Бо кожен Божим є дитям,
Не важно від посад і віку.

Свої думки і почуття
Завжди купай в любові росах
І їх привнось у пульс життя
Душею й серцем голим й босим.

Лиш гарні справи по собі
Лишай постійно і повсюди:
Не кривди, не топчи в ганьбі
Життя прекрасного етюди!

Йдучи дорогами життя,
Не обділяй себе самого,
Торуй добром до щастя шлях
І родичайся серцем з Богом!

2004 р.

* * *

А життя є цікаве завжди,
Якщо ти зацікавлений в ньому,
Якщо зим і незгод холоди
Ти долаєш кризь серця утому!

А життя – то найвищий є дар,
Що небес канцелярія вічна
Нам приносить на долі вівтар,
Лиш не згань цього дару обличчя!

Пульс життя в парі з Богом живе,
Якщо звінчаний з чесністю серцем,
Як душа повсякчасно пливе
До чеснот сонцесяйних відверто!

2013 р.

* * *

А життя – це суцільна погоня,
В будь-кого ця гонитва своя:
Хтось вишукує слави корону,
Хтось за правду і честь є вояк.

Хтось спішить швидко стати багатим,
Ідучи по життю напролом,
Хтось собою самим хоче стати,
Попри часу підступність і зло.

Тож спіши кожна мить за собою,
Щоб пізнати самого себе,
В особистість зрости над юрбою –
І ця гонка прикрасить тебе!

2020 р.

* * *

А осінь не має спочинку:
Від весен вона і до зим
Виношує задум свій стрімко:
Зростити прихильників клин.

Тож будьмо до осені в шані,
Злетівши на весен крилі,
Любімо життя пульс прегарний,
Бо всі ми буття журавлі...

Любім круговерть днів шалених,
Цінуймо святий смак життя,
Яке, попри буднів гангрени,
Дарує осінні свята.

Не маймо спочину ніколи
Від весен до осені й зим,
Любімо осінній смаколик,
Що листям тремтить золотим.

Шануймо, любімо щомиті
І весен, і осені вальс,
Який душу й серце тремтіти
Бентежно запрошує нас!

* * *

Аромат волі й духу –
Світла прерогатива
Душ і серць вільнолюбних,
Що свобод мають крила
І живуть по чеснотах,
Ставши долі пілотом!

* * *

А небо – таке високе,
А сонце – таке святочне...
В бездонності світу глибокій
Сміється теплом непорочним.

І хочеться жити і жити
Під чистого неба покровом,
Що сонцем правічним зігріте,
І світ весь купає в любові.

О небо, о світе, о Боже,
Спасибі за ці чисті миті,
Що день нам дарує погожий,
Любов'ю Господньою вмитий!

1997 р.

* * *

А час летить, немов нестримна птиця,
Він не вертається ніколи, а лиш сниться.
Бо часу непомітна колісниця
То наче тінь повзе, то мчить, мов блискавиця.

Та, попри все, люблю я час, одначе,
Бо любить щиросердо він мій дух юначий.
А нині семимильним кроком скаче
В планиду осені, де сумовито плаче...

А час повзе, мов із сосни живиця,
Коли ти молодий і держиш днів синицю.
Коли ж ти починаєш скиглити-журитись,
То журавлем до ирїю він мчиться...

1997 р.

* * *

А щастя – це субстанція безмежна,
І кожен цінить щастя на свій лад.
Але воно тоді лиш справжнє й чесне,
Коли ти щиро ростиш честі сад!

Коли ти не уявно, а насправді
Діянням твориш долі благодать,
Добром зав'язуючи щастя бантик,
Щоб не зуміло зло його здолать!

Щасливий той, хто серцем щастя творить,
Попри незгоди й лицемірство днів,
І добротою будні животворить,
Долаючи глум недругів й глупців!

2013 р.

* * *

А що таке Вічність ніхто вам не скаже,
І навіть найперший філософ на світі,
Бо вічність сама себе з вічності в'яже,
Що в Прóсторах Всесвіту вічного скрита.

А що таке Вічність – це Час всеохопний,
Що Прóстором Всесвіту вічно керує,
Неначе владика буття преподобний,
Що вічно у Вічності вічній існує.

А що таке Вічність – це Час всюдисущий
В молекулах, квантах, фотонах і в мізках,
Який є з відвічних віків невмирущий,
Запряжений в вічного Прóстору віжки!

2008 р.

* * *

Байдикуйте іноді хоч трішки,
Справи всі відкинувши за борт.
Відпочинуть хай нещасні мізки,
Подаруйте волі їм комфорт.

Байдикуйте, але знайте міру,
Не зростіть з байдикування лінь,
Що на плин думок навесить гирі
І трудам співатиме: "амінь!"

Байдикуйте з розумом і шиком,
Позабувши про труди на мить,
Нехай байдики, неначе вітер,
Вам провітрять мізки мимохіть!

2001 р.

* * *

Бог створив настрій жінки мінливим, як море,
Неспокійним, неначе зухвалі вітри,
Щоб вона на життя карколомних просторах,
Попри все, вмiла ружою щастя цвісти.

Щоб вона – Берегиня і Лада від роду –
Попри штóрми й вітри життьових потрясінь,
Мала розу щасливих вітрів в нагороду,
Що ведуть життя компас до сонця крізь тінь!

Бог створив настрій жінки, мов сон загадковий,
Щоб його розгадати не кожен зумів,
Щоб лиш той, хто оцінить цей настрій терновий,
Її серцем й душею сповна володів!

2014 р.

* * *

Біг невпинний років... Зустрічі-розставання...
Ланцюжками днів лет кружеляє в чеканні.
На асфальт упаде – без жалю натовп скаче,
В квітничок залетить – у сметані неначе.

Лет років і біг днів для усіх особливий,
Лиш комусь він сумний, а комусь він – щасливий.
І якщо прилетить день прекрасний до тебе,
Відкинь в сторону все –
згадай в цю мить про себе!

Та листком не лети в кожному порусі вітру,
До своєї мети втримуй міцно путь світлу.
Бо лише світлий шлях і мета справедлива
У житті зведе дім, щоб в нім жити щасливо.

Біг невпинний років, дні летять чередою,
Хтось впаде на асфальт,
хтось – в вершки з головою...
Та розумний, міцний
крізь асфальт зростить крону,
А лінивий і глупий – в сметані потоне...

Тож нехай, дух міцніший асфальту в нас буде,
А стремління і труд нам вершини здобудуть.
Полюбімо життя і себе полюбімо,
Кожний день, кожна мить серцем благословімо!

2010 р.

* * *

Бог скрізь у Всесвіті!
Звертайсь в думках до Нього,
Веди з ним бесіду
І в радощах, й в тривогах.

Завжди у молитвах
Будь щиросердочистим –
І збореш біль і страх
Буденностей імливих.

Бог скрізь у Всесвіті!
Йому відкрийся навстіж.
Не будь затятим нехристом,
Що ганить світ весь завжди.

І прийде Бог до тебе,
Як прийдеш ти до Нього,
Як твій духовний трепет
Сягне життя мирського.

Коли моралі квіти
В душі і в серці зійдуть,
Ти будеш з Богом жити
У Всесвіту обійсті!

* * *

Букетик строф Тобі несучу
З бруньок душі і серця.
Йду в молитвах на рандеву,
Лиш за гріхи не сердься,
Мій Господе, життя красу
Любитиму до смерті!

* * *

Буває, враження найперше
В тобі живе усе життя
І долю підсвідомо вершить,
Купаючи в цих почуттях.

І дуже важно, а що саме
Тебе уразило в цю мить,
І повсякчас думок згадкамі
На струнах пам'яті сурмить...

Якщо це позитив, то супер,
Що ти живеш цим все життя,
Якщо це згадок вихор лютий,
То кинь скоріш їх в забуття!

1998 р.

* * *

Бувають моменти, коли душі й серцю байдуже,
Коли все одно, що навколо тебе творить світ,
Коли навпростець йдеш по грязних осінніх калюжах,
І раптом здається тобі, що життя – пустоцвіт...

Бувають моменти, коли геть не хочеться жити,
Коли видається, що проти тебе увесь світ,
Який із пересудів й заздрощів нібито зшитий,
Що в бідах і в горі спинився життя твого ліфт...

Буває, мабуть, такий настрій у кожного в світі,
Ти лиш не піддайся безвільно йому у цю мить,
Бо всяк, хто в безвілля думок малодушних сповитий,
Від щастя удаль семимильними кроками мчить!

* * *

Будьмо добрими не на словах, а в справах,
Будьмо мудрими в поступках і ділах,
Бо лише з добром приходить честь і слава,
Бо добро і мудрість – то в майбутність шлях.

Будьмо добрими не вдавано, а справді,
Бо фіктивна, бутафорна доброта,
Мов намисто зі сфальшованих смарагдів –
Блиск і сяйво, а по змісту пустота...

Будьмо добрими на життьових стежинах,
Сонце доброчесності ллючи навкруг,
Пам'ятаючи, що кожен з нас людина,
Що людина зроду є людині друг!

* * *

Будь сам собою незалежно від обставин,
Не підлаштовуйся ніколи під когось.
Не віддавай повік чесноти під заставу,
Трудись, щоби усе намріяне збулось.

Будь сам собою, не здавайся на поталу
Ні дивним "друзям", ні єхидним ворогам,
Що солодко наспівують любов лукаву,
За спіною руйнуючи стосунків храм.

Будь сам собою перед Богом і собою,
Не зраджуй сокровенних помислів своїх.
І буде рахуватися усяк з тобою,
Неначе з відображенням чеснот земних!

* * *

Будь упевненим в собі – і будеш гарним,
Лиш в обставинах складних не будь бездарним.
І самовдоволеним не будь занадто,
Бо це стане враз твого кінця початком...

Будь упевненим в своїх переконаннях,
Жадібно потверджуй їх у знань шуканні,
Бо лише знання і віра в свої сили
Нададуть тобі упевненості крила!

Будь упевненим в собі – і будеш гарним,
Не живи лише на світі цім намарно.
І тоді пишатись будуть всі тобою,
Тільки проти дурнів не іди війною...

2010 р.

* * *

Весь світ, що навколо мене, –
То вічного Всесвіту поступ,
Що крутить життя менуєт,
В якому я – щастя апостол.

Весь світ, що зібрався в мені,
То пестить мене, то катує,
Та завжди на шальках земних
Співає життю "алілуя".

Весь світ, що виходить з мене
Безумними хвилями мислей,
Не зганить життя силуєт
На Часу стежинах тернистих!

2004 р.

* * *

Вже лютому січень віддав свої віжки,
А він відлік днів теплотою почав,
Сховав ковзани й лижі, каже: "Йдіть пішки,
Бо братець мороз певно десь заблукав..."

Ой, лютечку-лютий, ну де ж твоя гордість,
Де ярість і злющість скажена твоя,
Яка цілувала ніс й щічки спогорда –
Невже скоро чутиєм спів солов'я...

Вже лютому січень віддав свої віжки,
А він весняніє із першого дня:
Мабуть, запросив молоду Весну в ліжко,
І стужу його розтопила вона...

1 лютого 2019 р.

* * *

Вже серпень лаштує до осені крила,
Вдягаючи липень у яблучний спас...
О часе мій милий, не сій хмарні стріли
На долі осончений іконостас...

Люблю я серпневих садів відгоміння,
Прикрашене барвами урожаїв,
Та серця й душі споконвічне тремтіння
Щомить до весняних вертає країв.

Тож серпню плодючому радий я щиро
І дякую завжди за щедрий врожай,
Та завше прошу: "Не ладнай в осінь крила,
Бо я спраглих весен не спив ще розмай!"

2008 р.

* * *

Від невдачі до невдачі
Путь до успіху лежить.
Успіху не зна ледачий,
Що лінивцем глупим спить...

Успіх – це щоденна праця
В вічних клопотах й трудах,
Тож по праці і воздасться
Всім, хто ввись торує шлях!

Якщо кожен день, щомиті,
До удачі твориш крок,
Доля шанс дає злетіти
До удачливих зірок!

* * *

Відчувай себе завжди потрібним
На тернистих стежинах життя,
Бо із нас в чомусь кожен є здібним,
Тож не зрадь і не згань майбуття.

Не носи в душі й серці образи
Не плоди зёрня розчарувань,
А прощénня і милості фрази
Заплітай у життя філігрань.

Відчувай себе завжди потрібним,
Бо таким ти насправді і є,
Лиш розстанься із лінню безслідно
І гартуй працелюбство своє!

* * *

Вміння слухати інших
Є мистецтву урівень:
Чути праведних й грішних
Не усякий уміє...

Та найвище вміння –
То себе вміти чути,
Попри злети й падіння,
В собі впевненим бути!

Той, хто бачити й чути
Наокольний світ вміє,
Не розкисне у скрутї,
Не помре в безнадїї!

2009 р.

* * *

Все буде так, повір, як має бути,
Хоч тужся, хоч не тужся на всі "сто",
Бо спраглого життя твого маршрути
Не знає, окрім Бога, вір, ніхто!

Все буде так, як на пюпітрах часу
Розписано на Божих небесах,
Тому щодня живи, мов вперш, щоразу
Мчачи життям на щастя парусах.

Все буде так, як Божі горизонти
Тобі черкнули на судьбі листах,
Даруючи щомить життя експромти,
Лиш сам собі не оскверни цей шлях!

2009 р.

* * *

Все мине: і радощі і болі,
Все мине: народження і смерть
На щодення спраглим видноколі,
Що життя дарує круговерть.

Всі ми зроджені із радостей і болей,
Всі ми зроджені із Альфи і Омег,
Лиш не будьмо по життю ізгоєм,
Світ загнавши у безчесть ковчег...

Не мине Весна ніколи вічна,
Не мине повік жива любов
Для сердець і душ непересічних,
Які честі прагнуть хоругов!

Все мине: і ти, і я, і ми всі,
Все мине: і радість, і любов,
Лише цінностям життя довірся,
Щоби гідно відійти у даль...

2010 р.

* * *

Відчуваю Усесвіту подих
На фіранках душі сонцезорих,
І натхнення п'янливе приходить
Із небесних криниць неозорих,
Не лишаючи сумнівів жодних,
Що поезією весь я хворий...

1993 р.

* * *

Всяк з нас кращий на світі
Серед інших, найкращих,
Якщо вчинків суцвіття
Спіє сонцем в зла хащах!

Всяк з нас перший на світі
Серед інших, найперших,
Якщо є у одвіті
За діла, які вершить!

Всяк з нас чистим є світлом,
Що не творить зла тіні,
Якщо гарних справ квіти
Проростають крізь іній!

Всяк з нас є неповторним
На життя перехрестях,
Якщо мислі бадьорі
Світ чеснотами хрестять!

Будьмо кращими з кращих,
Будьмо першими з перших,
Щоб завжди долю лащив
Доброти світлий звершник!

1998 р.

* * *

Всупереч грозам життєвим,
Що обсідають тебе,
Будь власних дій режисером –
Долу не гни свій хребет.
Втікши з недолі імперій,
Щастя пізнаєш секрет!

* * *

Гармонізуй завжди свій дух і розум
Із Розумом Усесвіту могутнім –
І збореш живоття метаморфози,
Будуючи омріяне майбутнє.

Коли в гармонії твій дух постане
Із Розумом Усесвіту всесильним,
То всі незлагоди буття розтануть,
Бо Всесвіт зцілює лиш духом сильних!

Купай своїх думок і мрій свідомість
У чистих ручаях Добра й Любові,
Щоб сонцем квітнула поступків совість
В садах життя, де Честь – першооснова!

В мить, як вінчається твій дух і розум
Із Розумом Усесвіту глибоким,
Твої душа і серце, голі й босі,
До Всесвіту пізнання роблять кроки!

2004 р.

* * *

Гарячі тенета Усесвіту
Ловлять окрилля думок,
Коли я із ним веду бесіду,
Впливши рій строф у вінок,
Який не загубить у безвісті
Віршований серця струмок!

2001 р.

* * *

Даруймо слова й почуття своєчасно,
Тому, хто їх вартий, хто є поруч нас,
Щоб згодом не лити журливих сліз рясно,
Бо слово й чуття цінні лиш в певний час...

Даруймо зізнань почуття й щире слово
При першій нагоді, яка зводить нас,
Купаймо життя пульс у росах любові
Щоденно, щомить, все життя, повсякчас!

Ростімо постійно любов в душі й серці,
Ростімо щомиті добро, попри зло,
Даруймо сердечні зізнання відверто,
Бо роси любові – життя джерело!

* * *

Де квітів є безліч,
Там сонце сяє,
І йде завш пліч-о-пліч
Із тим, хто теж сяє.

Любім усміх квітів,
Любім усміх сонця,
Бо це справжні ліки
На часу долоньці!

Де квітів є безліч,
Там зло крижаніє,
Втікає у безвість
В глухій безнадії!

1997 р.

* * *

Добре слово, щире слово
Відкриває двері в душу.
А лихе, зле дієслово
Душу ріже, крає, душить...

Тож не сій лихих слів мантри
Безоглядно, милий друже.
Лиш сердечних слів троянди
Камінь недовіри скрушать!

Все життя дружи зі словом
Щиросердою любов'ю.
Лиш під чистих слів покровом
Просякнеться світ здоров'ям!

2009 р.

* * *

Добро тоді лиш є добром,
Коли воно є безкорисне,
Коли мчить щирості крилом,
Даруючи розради пісню.

Найголовніша суть добра –
Чистосердечне милосердя,
Що недовіри топить град
Розбитого грозою серця!

Носім промінчики добра
На серця сонячних долонях,
Щоб слів сердечних теплота
У повсякденні не схолола!

1998 р.

* * *

Долаючи хвилі життєвого моря,
Вперед кожен з нас до спасіння пливе
Тоді лиш, як справи й діла свої творить,
Єднаючи щиро небесне й земне.

Коли серце й душу купає в любові,
І в ласці й довірі мчить до перемог,
Життя пульс леліючи в щирому слові,
Бо там, де довіра й любов, там є Бог!

Долаючи хвилі життєвого моря,
До щастя з нас кожен в надії пливе,
Лише не всяк з нас перешкоди ці зборе:
Найперше отой, хто безглуздо живе...

* * *

Допомога важлива тоді,
Коли плаче душі й серця сонце,
І не може ніхто це зробити,
А лиш справжній і щирий друг конче!

Лише він зрозуміє в цю мить
І пригорне до серця віконця,
Бо йому твій біль тоже горить,
Бо він є твоїм справдішнім сонцем!

Довіряймося, друзі, завжди
Лиш сердечному, щирому сонцю,
Що несе крізь хмариння журби
Непідробність на серця долоньці!

2011 р.

* * *

Думки і дії – не тотожні,
Цю вічну істину, на жаль,
Не всякий знає подорожній,
Йдучи щодня в незнану даль,

Тчучи нутро думок й поступків
У повсякденному житті.
І хай в думках добро присутнє –
З думок добра не створиш ти!

А гарна справа і поступок –
Це доброти реальний зміст.
Не думку прикладай, а руки
До справ, бо в цім добра є смисл!

2008 р.

* * *

Душа, сотворена з миттєвостей думок,
Є Всесвіту частина обопільна.
Тому, вливаючись в життя святий струмок,
Думкам не даймо злетів божевільних.

Щоб кожна думка, що живе всього лиш мить,
Росою почуттів живила душу,
Щоби Усесвіт, який зорями блищить,
Прийняв її, немов прекрасну ружу!

Бо наші душі – це миттєвості думок:
Які думки – таке й життєве кредо.
Спішім завжди на крилах щастя до зірок,
Освячуючи щастям велич Неба!

2007 р.

* * *

Дякуй щиро завш за день прожитий,
Дякуй завш за день, що наступив.
Хай він в сонечко чи в дощ сповитий –
Головне що ти його зустрів!

Щиро і уклінно завжди дякуй
Дням прожитим і прийдешнім дням,
Лиш ніколи днів цих не оплакуй,
Бо їх в парі з Богом твориш сам!

Не соромся дякувати щиро
За найменші прояви чуттів,
І пощезне настрою світ сірий
Із реальності життя і снів.

Тож мов слово "дякую" частіше,
Бо воно полегшує буття,
Бо життя пульс з ним стає рівнішим,
З буднів сірих творячи свята!

* * *

Єресь всього світу зібрана в тобі,
Якщо ти з байками не ведеш двобій.
З глупими байками, що несуть глупці
Для пустоголових глупих "покупців",
Що у побрехеньки вірять залюбки.
Тож не запливай ввік за брехні буйки,
Щоби єресь світу не жила в тобі!

Квітень 2019 р.

* * *

Живім на крилах доброти і честі,
А не занурюємось в чужих гріхів багно,
Не створюймо на долі перехрестях
З брудних інтрижок і підступності кіно.

Живімо, розкриляючись думками,
Живім, купаючись в безмежжі мрій-надій,
Творімо долю гарними ділами,
Долаючи будення грози й буревій.

Не заблукаймо на стежках безвілля,
Які в нікуди безхарактерних ведуть,
А кожду мить думок і справ зусилля
Хай вибудовують в прийдешнє світлу путь!

Бо лише вольові і заповзяті,
Хто не цурається виснажливих трудів,
Зростають квітом крізь корсет асфальтів:
Трудися кожду мить, щоб ти так теж зумів!

2011 р.

* * *

Живильний сік побачень
Схмеліло п'ю щораз
Із запалом юначим,
Як зустріч зводить нас.

Щомить любові крила,
Неначе зореліт,
Летять до Тебе, мила,
Бо Ти – мій дивосвіт!

* * *

Жили і будем жити,
Допоки сонце світить,
Покіль душа і серце
Любитиме відверто

Не показушним словом,
А пульсом дій здорових,
Які добро і щирість
Несуть на честі крилах.

Жили і будем жити
І дням новим радіти,
Якщо душа і серце
Не дасть добру померти!!

2004 р.

* * *

Життя без конфліктів – це пустка.
Конфлікти будують тебе.
Нехай лиш конфліктів цих згусток
Не творить із тебе цабе...

Бо той, хто себе вищим інших
Вважає в думках і ділах,
Насправді є циніком грішним
На долі святих віражах.

Не будьмо цинічними, друзі,
Вбиваючи думку чинюсь,
Бо щастя із мудрістю дружить,
Прогнавши з думок пихи груз!

2013 р.

* * *

Живім, не забуваючи себе
Усе життя, щомиті, щохвилини,
Бо світ без нас, повірте, проживе,
Коли ми в небуття спливе незримо...

Бо світ без нас не спиниться й на мить,
Неначе й не було нас на цім світі.
Тож дихаймо собою і любім
Свій подих, що в життя є спрагло влитий!

Живім, не забуваючи себе,
Неначе ми і є пуп світу,
Бо хто собою дихає й живе,
Той сам себе у Всесвіті цім мітить!

2011 р.

* * *

Життя – це райдуга барвиста,
Що спіє в серці наче пісня,
Якщо його безумно любиш
І попри все щодня голубиш

Думками світлими, мов сонце,
У мить, як дощ лле у віконце
Свою меланхолійну пісню...
Життю із сонцем в серці тісно!

2001 р.

* * *

Життя – це вічний бій
З собою і буттям,
Тому іди, не стій –
Назавше це затям!

Бо рух вперед – життя,
Бо рух – це боротьба.
Щомиті в небуття
Гони з себе раба!

Життя – це вічний бій
За кожна мить і крок,
Тож поспішай до мрій,
Попри незгод клубок!

Життя – це вічний бій
За світле майбуття.
Добро навколо сій
Із щастя відчуттям!

Життя – це вічний бій
З собою і буттям.
Себе трудами грій,
Бо труд – рушій життя!

Життя – це церемоніал
Можливостей душі і тіла:
Хтось ці можливості проспав,
А хтось прожив на щастя крилах!

1997 р.

* * *

Життя – це подарунок Божий,
Хоч в упаковці без прикрас –
Прикраси згодом сам ти створиш,
Як будеш жити без образ

На критиканів безпардонних,
Які ганьблять твоє буття,
А будеш лицарем на троні,
Що чхає на нікчем ниття.

Тож нитиків і песимістів
Ніколи в друзі не бери,
А будь самим собою, чистим,
Щомить, о будь-якій порі.

Не вір ніколи в диво-дивне,
Що скрасить манною життя,
Бо світ не любить мрій наївних –
Твори трудами майбуття!

Життя – це подарунок Божий,
Хоч в упаковці без прикрас:
Чи ці прикраси ти сотвориш,
Пізніш покаже мудрий час!

2009 р.

* * *

Жодних виправдань повік немає,
Якщо звик ти кривдити когось:
З часом те й пожнеш, що засіваєш, –
Сій добро, щоб світом розрослося.
Щоб не кривда, а лиш добрі справи
Крокували світом величаво!

* * *

За хвилями життя не завжди
Встигає поклик серця і душі,
Бо глибина буття насправді
Захована в щодення метушні...

Бо розкоші життя цілющі
Не кожен вміє в щастя заплести.
Відчутти смак щодення суцїй
Лише серцям духовним до снаги!

Не всяк Усесвіту дух й шепіт
На смак відчутти вміє й осягти,
І заплести у серця трепет
Красоти крізь будення простоти...

2009 р.

* * *

Звільнися із мокшанських пут,
Прийди врешті-решт сам до себе
Стань серцем й душею на путь,
Який рве московщини греблі.

З душі скинь москальщини ртуть,
Що світ весь навколо бунтує –
Із розумом в злагоді будь,
Не сій москалям "алілуя!"

Як вірити станеш в себе,
З колін серце й душу піднявши,
То світ весь полюбить тебе,
Відчувши дух гордості славний!

2009 р.

* * *

Зима, білосніжна подруга,
За графіком нині прийшла,
Осіллю прикрасила тугу
Снігами, що в ніч принесла.

Вітаю усіх із зимою,
Із першим її сніжним днем.
Танцюймо на зимніх просторах
Душі й серця жвавим вогнем!

Нехай гордовита ця пані
Три місяці радує нас
Хурделями в сонячних гранях
Під ніжних морозів романс!

01.12.18 р.

* * *

Змінюємось на краще все життя,
Від народження і аж до скону.
Сповиваймось в честі сповиття
І живім по совісті законах.

Все життя торуймо шлях вперед
Крізь незгоди, страхи й лінівність,
Будьмо перші з перших посеред
Подорожніх на життєвій ниві!

Повсякчас борімось за життя
Кожним словом, подихом і ділом,
І купаймось в щирих молитвах
Духом серця і душі стосилим!

1997 р.

* * *

З нас кожен свою книгу пише
Щомиті, щодень – все життя.
В ній всякий поступок наш дише
То гордістю, то каяттям.

Всяк з нас загадкова є книга,
В якій палітурка – для всіх,
А зміст – таємнича інтрига
Чи тема для чорних зловтіх...

Не всім справжній зміст наш спізнати
Знаходячись поруч дано...
Окремі лише прочитати
Зуміють душ наших єство!

1999 р.

* * *

Зупиняйся іноді перепочити,
Щоб краси світу пильно роздивитись,
Щоби глянути один одному в очі,
Видігнавши з мислей часу поторочі.

Зупиняйся кожен раз перед красою,
Щоб думки омилися її росою,
Щоб душа сердечно й сонячно тремтіла,
Бо краса – це вічного блаженства крила.

Зупиняйся іноді перепочити,
Щоб краси світу пильно роздивитись,
Щоби душу й серце щастям оросити,
Бо з красот росою поруч легше жити!

2004 р.

* * *

З нас кожен прагне спілкування
На хвилях ніжності й тепла,
Щоб кожен день, уже від рання,
Пульс настрою до зір злітав!

Щоби довіри сяйне сонце
Торкалося крила розмов,
І узаємин охоронцем
Були повага і любов!

Спілкуймося щиро і відкрито
На спраглих сторінках життя,
Бо у довірі легше жити
Й творити світле майбуття!

З нас кожен прагне спілкування
На хвилях ніжності й тепла,
Але не всяк несе світання
В своїх поступках і словах...

* * *

За вікном добігає кінця листопад:
То лле сонце, то сіє дощі невпопад,
То морозом уранці кусає лице –
Кожен рік листопад каламбур цей несе.

До побачення, осене, відпочивай,
До наступного року, пробач, прощавай.
Ми ж відчинимо двері зимі молодій,
Хай веде рік Новий з міхом світлих надій!

* * *

З року в рік сніг відганяють
Першоквіти чарівні:
Крокус, білоцвіт, підсніжник –
Передвісники весни!

Чарівний, гарненький крокус
Свіжий пульс в життя приніс,
І весна нестримним кроком
Мчить вперед крізь в'ялий сніг.

Різнобарвні личка квітів,
Які крокусами звать,
Сонце-зоряним привітом
Подихи весни несуть.

Крокуси синяво-жовті
Життерадісно цвітуть,
Розірвавши снігу ковдру
Пульсом весен в серце б'ють.

З року в рік сніги зганяють
Першоквіти чарівні.
Сонцями земними сяють
Передвісники весни!

* * *

Знов пробудилася земля, весна спішить на плечі,
І провесінь Твого чола вдаль відганяє вечір.
І ми обоє крізь сніги цілуєм щастя муки,
Відмолюєм зими гріхи, сердець надпивши стукіт...

* * *

І весь Всесвіт й "Антивсесвіт", –
Нерозривна Часу пара.
З безвісті летять у безвість
Вічного життя владарем.

І в цім симетричнім танці
Ми всі тут і "там" дзеркально,
Мов частиночка субстанцій,
Спалюєм життя безжально...

Ми лиш мить тієї миті,
Що дарує нам Усесвіт,
Тож стараймося прожити
Цю миттєвість щиро й чесно!

2002 р.

* * *

Іди вперед, попри осанну й зради,
Що іноді чергуються в житті.
Йди, ігноруючи слизькі поради,
Що пропонують недруги пусті.

Іди вперед, попри вітри і грози,
Не озирайтесь в минулих днів пургу.
Душею й серцем чистим будь в дорозі,
І перед совістю не будь в боргу!

Іди вперед усе життя завзято
До заповітної, здорової мети.
Щодня будуй з чеснот життєве свято,
І вдачі птах до тебе прилетить!

1994 р.

* * *

Із глибини німих тисячоліть
Моя Русь-Україна воскресає.
Пройшовши велич і ганьбу століть,
На гордий путь відродження ступає.

Та "старший брат", підступний і лихий,
Затягує укотре в підлі чвари,
Малює розбрату сценарій злий,
Веде себе новітнім яничаром.

О, Україно, совісте моя!
Не зрадь "Небесну сотню", схаменися...
Наш Схід і Захід – це одна сім'я.
"Брат старший" – зло, від нього відречися!

Коли тебе підступно продають
І зраджують лукаво не уперше,
До розквіту тримай свій вільний путь, –
Без "брата старшого" прямуй до звершень!

30.03.14 р.

* * *

Із тисяч висватав Тебе,
Солодку, ніжну, наймилішу.
І Ти, мов небо голубе,
В моєму серці пісню пишеш.

Вже сотні літ люблю Тебе,
Жадану, щиру, юну, чисту.
І ручка на полях пряде
Любові зболене намисто.

1987 р.

* * *

І буде після ночі день,
І темряву осяє світло,
І доля сповниться пісень –
Лише не будь в цій долі вітром...

Не осуджай і не кляни
Ніколи в цій житті й нікого,
А грізні долі буруни
Долай в душі і в серці з Богом!

І буде після ночі день,
І темряву осяє світло,
Як збореш труднощів мігрень,
І зростиш в праці долю світлу!

2000 р.

* * *

І провесінь життя, і зрілих літ пейзажі
Мчать у рядки віршів чуттєвим екіпажем,
Солодкомрійних снів і сутності явою,
Які живуть в душі то щастям, то журбою.

Жага й хміль почуттів росою слів сердечних
Крізь поторочі днів мчить у рядки святешно.
Оспівує усе: було що і що нині
Думок хвилює нерв на прожиття стежині.

І провесінь життя, і зрілих літ пейзажі,
Мов найдорожчий скарб, прожитих днів поклажа
У снах і наяву віршується щомиті,
І тягнеться увись до сонця, наче квіти!

2009 р.

* * *

І хай вже осінь красить в барви листя,
Хай все зимніший усміх сонце лле,
А я крізь це обарвлене намисто
Весни нової бачу силует.

Бо квіт весняний і зелене листя
Пробуджує душі і серця пульс.
Спасибі, осене, за кольори барвисті,
Та мрію хмелем я весняних вуст...

Пробач моє відступництво, будь ласка,
Не гань і не чорни чуттів моїх,
Бо пам'ятаю і твоїх чар казку,
Хоча вас двох любити, певно гріх...

І хай вже осінь красить в барви листя,
Хай все зимніший усміх сонце лле,
А я весну вже бачу зеленисту,
Що квітом цьомкає лице мое!

2009 р.

* * *

І я, і Ти господарями лугу
У час, як день згасає молодий
І місяць угорі нам світить другом,
Схмеліло кутаємося в стоги.

І Ти тремтиш, мов квіточка блаженна,
Коли цілую я вуста Твої,
І наших серць найпрадавніше гени
Витьохкують, неначе солов'ї!

1988 р.

* * *

Каяття є нічого не варте,
І проступків твоїх не відбілить,
Бо не є рівноцінним цей бартер:
Каяття зло і підлість не зцілить...

Тож не сій зло поступком і словом
На орбіті життєвих відносин,
Навіть в думці будь чистим й здоровим,
Не забруднюй душі й серця просинь!

Бо як будуть душа й серце чисті,
То думки й слово будуть здорові,
І шляхів стане менше тернистих
Під чеснот благодотворним покровом!

* * *

Коли в думках сіяє сонце,
Коли в них доброта живе,
То на життя святій долоньці
Твій човен праведно пливе.

Коли ти у бажаннях щирих
Даруєш всесвіту добро,
То не усі сприймають ліру,
Яка твою хвилює кров...

Коли ти щирий і відкритий,
І поїш добротою світ,
То на буденності орбіті
Не всяк шанує твій політ...

* * *

Кожен з нас добірний, неповторний
У пробіжці митей і років,
Які грають на життя валторні
То хвалебний, то осудний спів.

Кожен з нас великим є й маленьким
Серед буднів і посеред свят,
Лиш не кожен серцем величенький –
Не стоїть за правду, мов солдат...

Кожен з нас є тим, ким хоче бути,
Ким себе побудував в житті:
Як несеш добро й любов у грудях,
То радій – Людиною є ти!

2006 р.

* * *

Коли в думках росте імла зневіри
Чи відчаю й розчарувань нудьга,
Не дай цим надокучним бузувірам
Звести в житті капітуляцій стяг!

Бо помислів твоїх зла безнадія
Колись, повір, утілиться в життя,
І неминуче схилить долі крила,
Тому частіш роби дум полоття!

Коли в думках ростуть безвілля крила,
І сенс життя втрачає пульс і смак,
Збери в кулак душі і серця сили,
Всім докажи, що ти є не слабак!

2010 р.

* * *

Коли бачите, як повсякчас
Поруч ходить хтось хмурим і кволим,
Подаруйте йому віри шанс
На щасливу і сонячну долю.

Не підкреслюйте вади його,
Ведучи пульс думок до кипіння,
Не гоніть його в злості вогонь,
А даруйте сердечне проміння.

Бо ми всі дуже різними є
На життя перехресних стежинах,
Сам собі кожен долю кує,
Де значимим є кожен учинок.

Тож терпимими будьмо завжди
На дорогах буття швидкоплинних,
Спількувань не руйнуймо мости
Через прикрі незлагод хвилини!

* * *

Коли душа і серце в злагоді з собою,
Світ повний музики й добра.
Тому з новою кожен день ріднісь добою,
Даруй з душі і серця їй любовного тепла!

Бо так, як ти відносишся до чарів світу,
Так і до тебе світ відноситься щомить:
У спраглу музику життя лиш той сповитий,
Хто від красот і зваб Усесвіту тремтить!

2002 р.

* * *

Коли в душі і в серці пекло
Від слів лихих чи від образ,
І вже, здається, настрої кепський
Ось-ось зігне життя каркас,

То не впадай в полон зневіри
І сліз гірких не лий до ніг,
А скинь з думок гнітючі гирі
Зануренням в читання книг.

Бо книг читання – терапія,
Яка лікує біль думок,
Дух вириває з безнадії,
Применшує проблем клубок.

Бо книга – вхід в безмежжя світу,
Політ і прояв почуттів:
Пірнай в цілюще книги світло,
Лікуйся у джерелах слів!

2009 р.

* * *

Колесо душі моєї
Об хрещатик часу б'ється,
Розбивається до болю,
Та окрилено сміється.

Мчить до аркуша паперу
Ніжним подихом і чистим.
Пилу шар змиває з ери,
Що тремтить брехливим листям.

1992 р.

* * *

Коли душі начало
По совісті живе,
Відкинувши лекала
Закостенілих меж,

Які їй нав'язали
Вітри безчестя й зла,
То підлий часу слалом
Здолає ця душа.

В іуд стрій не постане
Повіки її пульс –
Її небесні грані
До Бога держать курс.

Любімо свою душу,
Леліймо дух її –
І вас повік не скрушать
Безчесності вогні!

2010 р.

* * *

Колись цілунком ніг моїх
Роса торкалася, мов гуси,
Яких я сонним пас-стеріг,
Занурившись у книжку в лузі.

Ті сторінки і гуси ті
До мене й досі ще гелгочуть,
І гелгіт їх, такий гучний,
Безжально будить серед ночі...

1991 р.

* * *

Коли життя в тебе не склалось
І ти в образі на весь світ,
То не роби життя лекало
Зі спалених своїх орбіт.

Не критикуй, не гань, не заздри,
Коли хтось зміг звершить політ,
А краще порадій за празник,
Який в очах чийхсь горить!

Коли ти в смузі негараздів
Погруз, й тобі немилий світ,
Собі сам сотвори свій празник,
Добра зростивши в серці квіт!

Бо лише доброта сердечна
Спроможна врятувати світ.
Усе в житті в тебе складеться,
Як скинеш з серця злості гніт...

2007 р.

* * *

Коли живеш з відкритою душею
І помираєш серцем за усіх,
Тебе сприймають іноді лакеєм,
І мчать слова в рядки – неначе гріх.

В них відголосся юності світає,
Яка, на жаль, надпита не сповна,
В них сонцесяйний подих серця грає,
І квітне в них немеркнуча весна!

1994 р.

* * *

Коли в когось біда чи горе,
І радуєшся ти цьому,
То ти справжнісінька потвора,
Яка живе не по уму.

Яка не має в грудях серця
І співчутливості в душі,
Яка п'їтьмі киває ствердно,
Диск сонця ведучи в дощі...

Таких огидників багато
Я знав і знаю по життю:
Для них біда чиясь, мов свято,
Що серця радує струну...

2004 р.

* * *

Коли в тебе щось не виходить,
І все в житті наперекіс,
Шукати винних в цьому годі –
Ти безлад сам собі приніс.

Ніколи не винуй нікого
В невдачах й промахах своїх –
Найперше будь до себе строгим,
Долаючи терни доріг.

Лиш не спиняйся на пів дорозі
До заповітної мети:
Усе збороти будеш в змозі,
Здолавши лінощів хребти!

* * *

Коли думки зашкварені печаллю,
Коли несила крок ступить вперед,
То поєднайся щиро з неба даллю,
Відкинь з душі і серця маячні скелет!

Бо все минає в цьому тліннім світі:
Минають болі, відчаї й жалі.
Лише любов взаємна вічно світить
Священним сонцем крізь розлук дощі!

Тож в мить незгод тримайся з Богом в парі,
Змивай жалів бруд з серця і душі,
Щоби життя надумані зашквари
Геть зникли зі щодення метушні!

2009 р.

* * *

Коли думками править честь і совість,
Коли моральність в серці і душі живе,
Ти почерком сумління пишеш повість
Свого життя, що на човні чеснот пливе.

Ти на чужі гріхи не запливаєш
На хвилях надокучливих, їдких повчань.
На них уваги просто не звертаєш,
Стараючись своїх не сотворити твань.

Бо лиш моральний пульс душі і серця
Не зрощує колоду у своїх очах
І не шукає скалку у озерцях
Чужих поступків і в споганених словах!

2007 р.

* * *

Коли захоплений життям
І красою світу,
То ти не маєш часу й грам
Чужій біді радити

Чи ненавидіти когось
Й позаочі судити.
Зроби усе, щоб не прийшлося
Тобі цинічним жити.

Коли захоплений життям
І красою світу,
Стороннього життя бедлам
Ти просто не помітиш...

1992 р.

* * *

Коли любов не до людей, а до речей
Переважає і керує серцем вашим,
То деградує разом з вами світ оцей,
Хоча ставати, безперечно, мав би кращим!

Заполонили жадібність і зло людей,
Пригнічене добро безпомічно конає.
О, люде милий, скинь полуду із очей,
Нехай у серці доброта і честь світає!

Хай торжествує життєрадісна любов,
Прещира й чиста, мов роса в промінні сонця,
Нехай бунтує проти зла шляхетна кров,
Честь несучи в добра і гідності долоньках!

2010 р.

* * *

Коли не чуєш Бога
І сам в собі живеш,
То на життя дорогах
Не оминеш пожеж,

Яким ти дати раду
Зумів би сам на сам:
Тож завжди на пораду
Спіши до Нього в храм.

Єднайся з Богом серцем,
Душею і в думках,
Торкайся Неба терцій
На спраглих днів стежках.

Коли не чуєш Бога,
Ти просто є ніхто.
Ти на життя дорогах
Не досягнеш висот!

2009 р.

* * *

Коли на життя стежках важко тобі,
Коли їх долаючи, в серці й душі
Щораз натираєш важкі мозолі –
Ти значить вперед йдеш, і все ти звершиш.

Бо той, хто щомиті іде уперед,
Долаючи сильця життєвих тенет,
Той зміцнює завжди свій імунітет –
Він точно зійде на життя еверест!

1998 р.

* * *

Коли тобі краса смакує
Багатогранного життя,
Коли ти сонцю "алілуя"
Співаєш, попри гроз буття,

То ти є сонячна людина,
Яка цінує сенс життя
І притупляє пульс гордині,
Крокуючи у майбуття.

Бо лише чисте й світле серце
Цінує вартісність життя
І мчить завжди вперед відверто
По спраглих сходинках буття!

1999 р.

* * *

Коли у дружбі з совістю і честю
Є пульс думок твоїх, слова і дії,
То стрінеш на життєвих перехрестях
Справдешніх друзів, а не лицедіїв.

До тебе поспішать близькі по духу
Серця і душі, скупані в любові,
Які ніколи честі не порушать
На сонцесяйнім дружбі видноколі.

Тож будь завжди в словах і діях щирим,
Бо дружба – категорія душевна.
Які в твоїй душі і серці крила,
Такі й до тебе тягнуться, напевно...

2003 р.

* * *

Коли обсяде душу порожнеча
І видається світ увесь немилим,
Не гни додолу дум безвольних плечі,
А вір, що сонце збудить ранку крила.

Вір, що усе на цьому світі тлінне:
І біль, і настрою зла порожнеча,
Яка, повір, позавтра конче згине,
Життя знівелювавши колотнечі.

Коли обсяде душу порожнеча,
Пройди її повільно крок за кроком,
Здіймаючи до сонця духу плечі,
І зникне з дум незлагод поволока!

1997 р.

* * *

Коли щодня в бігах, мов білка в колесі,
І вже здається, що весь світ навкруг немилый,
Спинися й подивуйсь навколишній красі,
Стряхни печать утоми із думок безкрилих.

Вдихни на повні груди сонця чи дощу
І вітерцем запий емоції схмелілі,
Відчуй, як пульс знемоги й сумнівів ущух,
Не мчи в трудів полон, що плодить збайдужілість.

Не будь щодня в бігах, мов білка в колесі,
Бо охопить усе все рівно не успіш,
А іноді дивуйся сонцю і росі,
Щоби не лити сліз розкаяння спізнілих...

1997 р.

* * *

Красномовність – не благо,
Благо – дії шляхетні
На життя стежках спраглих,
До яких ти причетний!

Гарні дії й поступки –
Вище слів пишномовних,
Що, буває, підступно
В спину шле хтось з "любов'ю"...

Будь в учинках порядним,
Не живи красномовством
Підлабузно-незграбним,
Не ріднись з віроломством!

2007 р.

* * *

Культура спілкування і тактовність
Не кожному, на жаль, мірилом є життя,
Тому й занурений весь світ в гріховність,
На совість плюючи й мораль без каяття...

Тому і живемо, немов худоба,
У стійбищі безчестя, підлості і зла:
В рабів завжди гнила душі оздоба,
Бо безкультурність зроду в стійбище вела!

Плекаймо в душах і серцях духовність,
Леліймо в них повагу, щирість і добро,
Не виливаймо настроїв свій назовні,
Коли кипить від гніву і образи кров...

2012 р.

* * *

Лист кленовий золотистий
Знов мене обцілував.
На моє мрійливе личко
Наче сонм з небес упав.

І ходжу з цим світлим сонмом
Я щоосені, мов Бог,
Бо звучить в душі валторна,
Що долає буднів смог.

Тож любім розкішну осінь,
Попри холод і дощі,
І купаймось в щастя млості
Пульсом серця і душі,

Щоб осінній лист барвистий
Нас щороку хвилював,
Щоб життя шляхи тернисті
Вперто кожен з нас долав!

2010 р.

* * *

Лише любові почуття
До матері, що звуть Україна,
Нас не відкинуть в забуття –
І в часі ми уникнем згину.

Століть здолавши пиху й чвари,
Духовності зродивши храм,
Народом вийдемо з отари
І врівень станемо богам!

2004 р.

* * *

Лиш віра в Бога – чиста й щира –
Душею й серцем, словом й ділом,
Світ, безсумнівно робить кращим
І на любов й добро багатшим!

Єднаймо душу й серце з Богом
В час радості і в час тривоги,
Більш дякуймо, а не просімо,
Вдягаймо світ в любов без гриму!

Лиш віра в Бога, чиста й щира,
Спасе від зла світ і зневіри,
Що нехристи несуть безбожні,
Світ ведучи в майбутть тривожну...

2009 р.

* * *

Лише в гармонії з самим собою,
Купаючись в духовних благодатях,
Душевного досягнеш супокою, –
Тож будь завжди духовністю багатим.

Бо якщо ти тримаєшся за речі,
Які матеріально тебе ваблять,
А в серці є духовна порожнеча,
То ти без паруса пустий кораблик...

Лише в гармонії з самим собою,
Купаючись в духовних благодатях,
Ти стрінешся зі щастя красою –
І буде пульс життя для тебе святом!

2010 р.

* * *

Лиш зряче серце непорочне
Вбачає світу красоту
Щомиті, все життя свято́чно
Крізь чисту думки наготу.

Лиш сонячна душа висока,
Красоти світу рósні п'є,
Спиваючи їх зміст глибокий,
Неначе вправний сомельє.

Повік не зганьмо душу й серце,
Змінявши красоту на гріш,
Бо краси святе джерельце
Всіх грóшей світу варте більш!

1993 р.

* * *

Ловімо сонця вічний стяг
Крізь хмар нашестя і тумани
І славмо скрізь його в піснях,
Життя зализуючи рани.

Бо сонце, мов любові стяг,
Крізь сіре осені забрало
Завжди зове нас до звитяг,
Несе крізь зими весен славу!

Бо сонця радісне крило
Тримає пульс життя на злеті:
Любімо сонця джерело,
Співачи життю сонетів!

1998 р.

* * *

Лише забігши в грози і дощі життєві,
Ступивши на важких випробувань стежину,
Узнаєш, хто є друг, а хто є пшик дешевий,
Хто в прірву підштовхне, а хто підставить спину...

Тож вибирай ретельно подорожніх й друзів,
З якими прийдеться іти життя стежками,
Які плече підставлять на життєвій смузі,
Що вкрита тьмою негараздів і дощами.

2009 р.

* * *

Любім життя щодень, неначе вперше,
Любім хвилину кожну, кожну мить.
Лиш в парі із любов'ю долю звершим,
Бо в парі із любов'ю мило жить.

Любім життя невпинно і відкрито,
Купаючись в любові залюбки.
Борімось за життя несамовито
В час бід на хвилях божої ріки.

Любім життя, себе в житті любімо,
Шануючи увесь навкружний світ.
Тінь втоми і образ удаль гонімо,
Тримаючись окрилених орбіт!

Любім життя щодень, неначе вперше,
Любім хвилину кожну, кожну мить.
Лиш в парі із любов'ю долю звершим,
Бо в парі із любов'ю мило жить.

2010 р.

* * *

Людина звіку зроджена з клітин добра,
Яке нам батько й мати дарували,
Навчаючи з колиски честі й добрих справ,
Щоб ми себе і світ весь поважали.

І якщо бидлом виростає хтось із нас,
Це недоробок наших тата й мами.
Цю бидлість розкриває лише час,
Купаючи світ в честі чи в неславі...

Не захищаймо зроду душі і серця,
Які йдуть чобітьми по честі квітах,
Які вперед несуть скотинячий свій стяг,
Плюючи зверхньо на чесноти світу...

Коли зневажливо до бидла кожен з нас
Відноситись на кожному кроці буде,
То згине цього бидла профіль і анфас,
І, може, ця скотина стане людом!

2012 р.

* * *

Людська совість зшита
Чесності нитками,
Ходить білим світом
Чистими стежками.

Все життя розшите
В різнобарвні гами
Бісером чи гладдю,
Іноді – хрестами...

* * *

Людино, кому ти потрібна,
Якщо не сама лиш собі?!
Тому кожна мить духом квітни
З сумбуром думок в боротьбі.

Бо ми є для інших творіння
Достатку, наживи і благ,
Тож ввік не ставай на коліна,
Не зраджуй духовних наснаг.

Людино, собі ти потрібна,
Будь вищою від всіх істот,
Які по життю йдуть негідно,
По трупах карбуючи крок...

Людино! Ти велич і сила,
Якщо в парі з духом живеш.
Тож завжди зводь духу вітрила
До честі і совісті веж!

1997 р.

* * *

Любов не терпить крику!
Лиш голос ніжний, мов світанок,
Який любовну шепче втіху,
Вдаль відганяє серця рани.

І струни, що в небеснім лузі
Усе життя шукають простір,
Звучать, мов найвірніші друзі,
На сповідь душу кличуть в гості.

1995 р.

* * *

Майбутнє твориться щодня
З хвилини першої світанку,
Яку зустрів ти янголям
Із сонячних думок серпанком!

Бо лише сонячні думки
Будують сонячне майбутнє,
В якому щастя сторінки
Заповнюють святами будні!

Навчимося кожний будній день
Собі влаштовувати свято,
Із сонячних справ та ідей
Будуючи майбуть завзято!

2007 р.

* * *

Майже кожна мета є досяжна,
Якщо вперто до неї ідеш,
Як життя пульс вважаєш за празник
І вперед, попри болі повзеш!

До мети нелегкий шлях здолає
Лиш настійна, завзята душа,
Яка світ наокольний сприймає,
Як добро, попри пакостей шал!

Майже кожна мета є досяжна,
Лише вір в неї на усі "сто",
І до неї крокуй так звитяжно,
Наче цар ти і Бог, а не хлоп!

2010 р.

* * *

Ми мудрість набуваємо з роками,
Завдячуючи спілкуванню між людьми.
І, як в душі образ не носим камінь,
То значить дечого в знаннях цих досягли.

Бо мудрість повз проходить злі образи,
Уваги не звертає на гидку брехню.
Бо ум для мудрого – дороговказом,
І кожний мислячий для нього за рідню!

Тож набираймо мудрість пожиттєво,
Без фальші, кривд і дуриствітства живучи,
Щоб честь і совість – життєдайне древо –
До щастя зрошувало нам святі ключі!

2010 р.

* * *

Минуле й майбутнє завжди поруч ходить,
То перше, то друге в думках верховодить,
Вперед чи назад ведучи вперто нас –
Таким непокійливим часу є вальс.

І плаче, буває, душа за минулим,
Вперед тягнувши часу струджений вулик,
Де бджоли думок творять мед майбуття,
Купаючи в згадках сердечні чуття.

Минуле й майбутнє завжди поруч ходить,
То перше, то друге в думках верховодить.
І, хочеш не хочеш, цих дум свистопляс
Танцює у згадках схвильований вальс...

* * *

Майже все в житті, друже, залежить від тебе,
Якщо ти не підвладний безвільній нудзі,
Яка робить з людини безлику амебу,
Що невільником йде по життєвій стежі...

Коли ти – особистість, що з мудрістю дружить,
І з безмежною вірою в себе живеш,
Ти від Бога пошану й довіру заслужиш
І верхів'я духовних вершин досягнеш!

Майже все в житті, друже, залежить від тебе,
Лиш ніколи обличчя свого не губи,
А душею і серцем торкайся сил неба,
І себе у собі розвивай і люби!

2009 р.

* * *

Ми чисел магію самі собі будуєм,
Купаючись у домислах й повір'ях, в ритмах цифр,
Співаючи цим дивним збігам "алілуя",
Шукаючи у них до щастя чи нещастя шифр.

Живімо розумом, наповненим знаннями,
Не запливаючи у шарлатанство лженаук,
І будьмо в злагоді із мудрими думками,
Не натягаючи чуток і забобонів лук.

Ми символістику самі собі будуєм,
Довірівшись нумерології окультних вчень.
Бува, самі себе несамохіть руйнуєм,
Самі собі приносячи лихих думок мігрень...

1998 р.

* * *

Мово! Богородице Пречиста
Многострадного народу,
В кожному селі і місті
Сій свою чарівну вроду.

Мово! Усміхайся милозвучно
В день буденний і святковий.
Соковитим, щирим, влучним
Сходить ввік твоє хай слово.

Мово! Сіль і плоть мого народу!
В боротьбі за виживання
Хай твої нетлінні сходи
Пеленають нас в єднання!

Мово! Чебрецева, колискова,
З предковічним дієсловом,
Скупана у поті й крові,
Будь щаслива і здорова!

Мово! Чисте і святе джерельце
Духу, Волі і Свободи,
Сонцесяйних слів зеренце
Хай довік щасливо сходить!

1989 р.

* * *

Ми часом шукаємо щастя
Далеко від рідної хати.
А щастя іде поруч з нами –
Зуміймо його упізнати!

* * *

Мудрість – неоцінний привілей розсудливих й розумних,
Що ґрунтовно і проникливо вникають в суть життя,
А пусте базікання і пиху ставлять завш під сумнів,
Відділяючи толкове і суттєве від сміття!

Та, на жаль, цей гарний привілей не кожному досяжний,
В першу чергу із-за лінощів і гонору свого,
Без хотіння щиро вглибитись у буднів лет звитяжний,
Щоб відчути в серці справедливий істини вогонь!

Мудрість характерна мислячим і колоритним людям,
Які вміють розрізнати, де полова, де зерно,
Які, істини не знаючи, ніколи не осудять
Впалого в болото, що хотів злетіти до зірок!

Мудрість – виключна прерогатива вдумливих й кмітливих,
Тих, хто об'єктивно й повно відчуває пульс життя,
І на кожний подих часу відкликається чутливо,
Адекватно реагуючи на пульс серцебиття!

2010 р.

* * *

Ми є частинкою природи –
Ми є частинкою буття,
Які дарують дух свободи
Для всіх, хто щирий в почуттях.

Бо лише щирі слово й думка
Торують шлях у майбуття,
Де кожен крок лунає струнко
У спраглих подихах життя.

1998 р.

* * *

Надпиваю по крапельці серпень,
Наче кави магічний напій,
І хмеліє роз'ятрене серце
Від сполоханих мрій і надій.

П'ю жадливо краплиночки серпня,
Надзвичайно прозорі, сяйні,
І тріпоче стривожене серце,
Запливає у юності дні.

П'ю розплавлені подихи сонця,
Що грайливо цілують лице,
А десь там, за плечима, в сторонці,
Бродить осені вже силует...

* * *

Найбільше щастя в житті твоєму –
Це те, що ти здоровим є,
Що ти щось значиш в житті чиємусь,
Що любить хтось тебе і жде!

Найбільше щастя, коли здоров'ям
Щоденно б'ється серця пульс,
Коли хтось пестить тебе любов'ю,
Даруючи кохання блюз!

Найбільше щастя на цьому світі –
Свята здоров'я благодать,
Яка дарує натхнення жити,
Яку не вмієм цінувать...

1997 р.

* * *

Найкраща молитва на світі, –
То чистих думок філігрань,
Що пульс життя сонячно мітить
На благо духовних дерзань.

Мелодія помислів світлих
Формує емоцій поля
І створює ауру світу,
В якій спіє наша Земля.

Чим більше думок сонцесяйних
Земляни в життя привнесуть,
Тим скорше паде воєн карма,
Яку чорні мислі прядуть...

Найкраща молитва на світі –
То чистих думок філігрань:
Молімоь прещиро щомиті,
Плекаймо думок чистих грань!

2006 р.

* * *

Найглибше, найбездонніше на світі
Моєї України вічне небо,
Досвітні зорі в ньому світять,
Звуть до життя надріз душевних стебел.

Через віки згвалтована суєтність
Рве поверхневність пишних еполетів,
Що виткала років гірку маєтність,
Набої розгубивши з пістолетів...

1997 р.

* * *

Нам часом потрібно сльози
Свій біль душі й серця повідать –
Нехай ручаями збіжить
Прихованих болей цих свідок.

Нам часом потрібно усім
На волю свій біль відпускати,
Щоб мислей гнітючих гольфстрім
Нам жити не смів заважати!

Нам завжди потрібно, щомить,
В день завтрашній з вірою жити,
Зневіру в життя схоронить,
Себе поважати й любити!

2009 р.

* * *

Нас так затягує, бува, життя рутина
В свої стандартні, монотонні трафарети,
Що зупинитись ми не в змозі й на хвилину,
Щоб мати насолоду від життя вертепу!

Творім собі маленьке свято повсякденно,
Неначе день цей в нашому житті останній,
Несімо близьким й рідним слово сокровенне,
Зізнаючись їм у любові і коханні!

Щасливим бути й дарувати іншим щастя
Ніхто нам в цім житті не може помішати.
Даруймо близьким й рідним спілкувань причастя,
Уміючи великодушно їх прощати...

1998 р.

* * *

Насилуй себе все життя
В борні із підступною лінню,
Бо лінь – це шляхи в небуття,
Покриті паршивою тлінню...

Тому не цурайся насильств,
Що лінь виганяють із тебе,
Постань переможцем цих битв –
Нічим у борні цій не гребуй!

Чим більше ти любиш життя,
Тим більша утіха від нього.
Зроби це святе відкриття,
Долай лінь підступну й убогу!

Гони лінь з думок і діянь,
Вчувай від буття насолоду:
Найвища життя філігрань –
Духовна й сердечна свобода!

2003 р.

* * *

На ласку працює душа,
Пульс серця вистукує ніжність.
З двох див цих плекаю віршá –
Колись він зійде, мо', й запізно...

Любов'ю зміряю біг днів,
У весни життя пеленаю,
І смак ще не зроджених слів
В очах Твоїх завжди шукаю.

1990 р.

* * *

На хвилях житейського моря
Пливають наші душі й серця.
Купаючись в щасті і в горі,
Торують свій шлях до Отця.

З нас кожен дорогу шукає
В буремних житейських морях,
І вірно лиш той поступає,
Хто праведності вибрав шлях!

Лиш той всі незгоди здолає,
Хто з вірою в серці живе,
Хто сонцем крізь біди світає,
Будуючи щастя своє!

1998 р.

* * *

Не безчестьмо свою долю
Думки й слова пустоцвітом,
Пестьмо ліпш її любов'ю
На життя святих орбітах.

Бо все, скупане в любові,
Квітне в вірі і надії,
Тож ріднімось з чистим словом,
Яке думка щира гріє.

Не безчестьмо свою долю
Думки й слова марнотою,
Нехай слова ясні зорі
Дружать з думки чистотою!

1998 р.

* * *

Не біймось помилки́ робити
Йдучи дорогами життя,
А біймось недолуго жити,
Сховавшись в ліні укриття.

Бо всяк, хто з лінню вперто дружить,
Мо', і не робить помилок –
Він сам помилка недолуга,
Яка ганьбить в майбутнє крок.

Не біймось помилки робити,
А біймось в помилку зрости,
З якою поруч важко жити
І хрест життя вперед нести!

1995 р.

* * *

Не впускай в життя море всіх стрічних,
Не пізнавши душ й серць глибину,
Щоби згодом рій сліз істеричних
Не ковтати, мов чай з полину...

Не впускай в життя море жар-птицю,
Що оперенням вабить тебе,
Бо під ним може жити дух нищий,
Який долі зламає хребет...

Не впускай в життя море прохожих,
Які плавати "учать" тебе,
А впускай духом совісті гожих,
Що дарують чеснот силует!

2015 р.

* * *

Не будь пустим душею й серцем
Без світла теплоти й добра,
Не запускай в очей озерця
Пульс безнадії, тьми і зла.

Носи завжди в душі і серці
Любові живодайний дух,
Будь витриманим і не сердься
На балаболів-говорух.

Не випускай емоцій віжки
На невдоволення маршрут,
Не став озлоблених підніжок
Тим, хто живе, мов шалапут.

Живи добром, теплом і честю
На всіх щаблях свого життя,
Йдучи по долі перехрестях
Із гордим щастя відчуттям!

2002 р.

* * *

Невже ми є лиш онімілі часу свідки,
Невже не пам'ятаємо, хто ми і звідки?!
Чому крізь час спекотний і зрадливий
Не виллемо на ворога відплати зливу
Й не скинемо його у прірву забуття,
Щоб вільною постала нація моя!

1992 р.

* * *

Не будь байдужим до навкружних,
Бо час тебе відхилить теж,
Не йди на "прю" із безоружним,
Що честю гасить зло пожеж,

Які нас нищать і вбивають
Немилістю сердець і душ,
Бо іноді ми наче каїн
Вбиваєм все святе довкруж...

Не будь байдужим і самотнім
У світі підлості і зрад,
А попри все, сядь сонцем злотним,
Життя підживлюючи сад!

Не будь байдужим до навкружних,
Які самотні поміж нас,
А будь щомиті щирим й дружнім
До світу в профіль і в анфас!

2010 р.

* * *

Не веди, часе дивний,
Так швидко у зими
Моїх літ молодих пектораль.

Дозволь думку незриму
Крізь літ зрадні кпини
Заплести у поезій вуаль!

1997 р.

* * *

Не виправдовуйся ніколи,
Якщо душею не кривив
І не образив підлим словом
Тих, з ким надбав життєвих крил.

Не ушановуйся ніколи
Перед догідником пустим,
Який несе єлейне слово,
Вдягнувши на обличчя грим.

Не прогинайся ввік нізащо
Перед мерзотником що йде,
Свою відкривши підлу пащу
На честі й совісті лице!

* * *

Не вичитуй моралі
Всім, хто поруч з тобою.
Слів осудних коралі
Придержи в супокої.

Бо твої "отче-наше" –
Надокучні повчання,
Мов набридлива каша
Малюкам в ніч і зрання...

Будь терпимим і чесним
І до себе, й до інших,
Не стань злом перехресним,
А будь ліпшим від ліпших!

2003 р.

* * *

Не впадаймо у відчай при злих негараздах,
Не впадаймо в істерику в чорні часи,
А в тяжких ситуаціях будьмо, мов газда,
Що привіллям життя кожну мить дорожить!

Бо життя ввік не любить абсурдних істерик
І погрузлих у відчаях зроду ганьбить:
Тож вкажімо цим вадам негайно на двері –
Хай життя пульс щомиті святково сурмить!

Не впадаймо у відчай ніколи-ніколи,
Не впадаймо в істерику злим плачуном,
А завжди пробиваймось на щастя простори
Сонцеликим, мов Бог, душі й серця зерном!

1999 р.

* * *

Не втече життя потяг від тебе нізащо ніколи,
Якщо ти потяг цей поведеш уперед за собою,
Якщо локомотив твого серця й душі, наче бджоли,
Буде спрагло збирати пилок добра й честі з любов'ю.

Якщо ти будеш ревно й сумлінно щомиті трудитись
І життя колію із любов'ю натхненно творити,
То ніколи твій потяг життя не зіб'ється з дороги,
Бо його мчить вперед твого духу окрилений вогник!

Не руйнуймо життя свого колію примхами долі,
На поруки п'їтьми не здаваймо душі й серця волю,
А ведім життя потяг упевнено завжди й завзято
І творім на усіх полустанках буття справжнє свято!

1997 р.

* * *

Не гнівайся на долю і на Бога,
Не нарікай на труднощі буття,
А спершу стиль життя зміни убогий
На спраглий труд до самозабуття.

Завжди благоговій перед красою,
Захоплюючись всесвітом щомить,
Вмивай всі помисли добра росою,
Щоб з добротою в серці дружно жить!

Не гнівайся на долю і на Бога
І сам нікого зроду не гніви.
Йдучи по струджених життя дорогах,
Не згань добра і честі корогви!

1994 р.

* * *

Не дає Бог на блюдечку все що захочеш, —
Він до всього терпляче підводить тебе,
Тож набуток чужий серце хай не лоскоче,
А завжди набувай усе сам для себе!

Йди уперто вперед, попри долі загати,
Що, бува, постають на шляху до мети.
І якщо з Богом в серці їх будеш долати,
То зумієш всього у житті досягти!

Не дає Бог на блюдечку все що захочеш, —
Він до всього терпляче підводить тебе.
І в хороших ділах допоможе охоче,
Лиш би ти по життю не зганьбив сам себе!

1998 р.

* * *

Не жалкуймо ніколи
Про нездійснені мрії,
А поступком і словом
Спрагло йдім до надії,

Яку втілити можна
У реальність сьогодні:
На це той лиш спроможний,
Хто на щастя голодний.

Будьмо завжди голодні
На надію і щастя,
Щоб із буднів безодні
Утекти в свят причастя!

1999 р.

* * *

Не живи закутим в ледарство щодення,
Не живи, упавши на бездушшя дно,
Що вбиває спрагли паростки натхнення,
Сонце днів тягну́чи у зневір лайно.

Не живи закутим, попри все, у себе,
А всміхайсь частіше сонячно життю,
Бо ніколи світ весь не помре без тебе,
А ось ти без світу згинеш на "корню"!

Не живи ніколи в думці бездуховній,
Що несе зневіру в праведне життя,
А неси надію, скупану в любові,
Що душі дарує віру в майбуття!

* * *

Не живімо щоденно у тузі,
Не живімо в полоні думок,
Що тримають пульс серця в напрузі
І готують до відчаю крок...

Пройде все: і печалі, й тривоги –
Справжні й ті, що намислив собі,
Лиш в думках не купайся убогих,
А живи кожну мить в боротьбі.

В боротьбі за душі й серця подих,
Що уміє життям дорожить
Під патетику спраглих мелодій,
Від яких пульс життєвий тремтить!

Бо ніхто, окрім нас, не зуміє
Танцювати на хвилях буття,
Яке зорями вічними гріє,
Якщо маєш з життям сповиття!

2010 р.

* * *

Не забуваймо про майбутнє,
Як творимо сучасність кожним днем,
Не залітаймо в пульс життя, мов трутні, –
Нехай серця горять святим вогнем.

Вогнем любові до Вітчизни-неньки,
Ненависті вогнем – до ворогів.
Не забуваймо про батьків стареньких,
Щоб совість дарувала чистих снів!

1994 р.

* * *

Не заздри, а просто радій за того,
Хто вміє в житті добиватись чогось,
Бо радість добром опромінює кров
У тих, хто в собі глупу заздрість зборов!

Не заздри, а краще стань врівень із тим,
Хто, попри незгоди, на світі оцім
Упевненим кроком іде по життю,
В очах несучи повсякчас доброту!

Не заздри ніколи й нікому в житті,
Бо паростки заздрості пульсом лихим
Підступно отруюють мислей нутро...
Не заздри, а просто радій за когось!

2001 р.

* * *

Не згубися в буденності морі,
Присипляючи подих буття,
Пам'ятай і у щасті, і в горі
Про безцінну коштовність життя.

Не побійсь лишній раз проказати
Рідним людям признання слова,
Щоб іще раз любов доказати,
Притулившись вустами в уста.

Не згубися в буденності морі,
Бо життя так нестримно біжить,
Що не вгледити, як згаснуть вмиць зорі
І спізнїла сльоза заблищить...

2009 р.

* * *

Не кажім душі і серцю,
Що наступить завтра осінь,
А купаймось в щастя герцях,
Що життя дарує просинь.

Бо якщо погожі мрії
Не живуть в серцях і душах,
То помре у безнадіях
Пульс, який вперед йти змусить...

Жде попереду не осінь,
А життя, мов сон, щасливе,
Якщо мрій звитяжних просинь
Має духу й віри крила!

2010 р.

* * *

Не коментуй чужих слів глупих
І не тлумач дурних думок,
Що впарює тобі хтось тупо
Під чванькуватості шумок.

Пройди собі тихенько мимо
Зарозумілого співця,
Який брехню несе так мило,
В тобі знайшовши "покупця"...

Не коментуй, друже, зроду
Дурні думки і словеса –
І будеш мати в нагороду
Чистенький настрій, мов роса!

2008 р.

* * *

Не лякайся самотності, друже,
А зроби її ліпш своїм другом.
Бо ми іноді в ній спочиваєм
І знаходимо щастя безкрає.

Лиш з самотністю не одружися –
Своєчасно від неї зречися.
Бо її надмір запеленає
Пульс життя у безглузких печалях...

Не лякайся самотності, друже,
В ній відради мелодія дужа
На світ зано́во нас народжає,
Після бід, які душу терзають!

1997 р.

* * *

Нема нічого за життя цінніше,
Святіше за життя ніщо нема.
Спиняйся часом, дихай повільніше,
Не думай про збагачення щодня,

А помічай красу святого світу,
Живи любов'ю і частіш радій
Не грошам і хвальбі, що шлях твій мітять,
А повним будь добра і світлих мрій.

В житті усе помірно має бути:
Достаток і душевна красота.
Та головне, щоб лоску атрибути
Не полюбила серця пустота...

* * *

Не наслідуй когось, не мавпуй,
А твори сам собі долі пульс
Ясним розумом, честю й любов'ю,
Не купай іншодумців у крові...

Хай твоїх чистих справ джерело
Наокольний світ поїть теплом,
Яке в світлих лиш душах існує,
Шлючи Господу слів "алілуя"!

Бо як думаєш, так і живеш,
Бо поганих думок гніт і стрес
Твою душу і серце руйнує
І диявол цьому аплодує...

2002 р.

* * *

Не озираймося назад
У мить глухої безнадії,
Що в прірву тягне долі стяг,
Спиняючи надій вітрила!

Не озираймося назад
У нерозважливе минуле,
Де часу тлінний водопад
Розчарувань покрився мулом.

Дивімося завжди вперед,
Попри незгоди й поторочі,
Щоб навіть буднів згірклий мед
Ніколи долю не зурочив!

1997 р.

* * *

Не очікуй дива від життя,
А твори дива щодня, щомиті,
Зборюючи лінь і сум'яття,
Що мішають повноцінно жити.

У всіх див характер є складний,
Їх леліяти й любити треба,
А не бути циніком нудним,
Що живе безцільно, мов амеба.

Кожен день, щомиті, все життя,
Будьмо, попри все, завжди щасливі,
Врешті-решт зробивши відкриття,
Що життя і є прекрасне диво!

* * *

Не падай духом, друже мій, ніколи,
Бо й так багато є таких довкола.
Тож не поповной цю юрбу журливу,
Бо хто без духу – птахом є безкрилим...

Бо всяк, хто з духом легко розстається,
Той добровільно ходить з мертвим серцем,
Той не живе, а просто животіє,
Немов істота без надій і мрії...

Тож будь із духом у сердечній дружбі
І перебореш всі життєві нужди.
Лиш в парі з ним любі здолаєш гори –
Не падай духом, друже мій, ніколи!

1997 р.

* * *

Не похнюплюйтесь осінню
У думках своїх сірих,
Влийте крапельку просині
У бажань переливи.

Влийтесь згадками в літечко,
Сонцесяйно-звабливе,
Що недавно ще мітило
Квітом дні чарівливі.

Не зациклюйтесь мислями
На дощів круговертях,
А мчіть мріями чистими
У весняну безсмертність,

Яка вже десь формується
За зими горизонтом,
І ждучи нас, хвилюється
Квітковарвним експромтом.

Не спіть пізньою осінню
У думках своїх сірих,
А плекайте захоплено
У день завтрашній крила!

* * *

Не віддам на поталу сповідь серця й душі,
Нехай краще в неслав'ї п'є шухляд міражі.
Та, можливо, крізь терни, що обсіли життя,
Вірші зборють літ скверну і злетять в майбуття...

1998 р.

* * *

Не принижай себе ніколи
Лиш через те, що інший ти
Ніж ті, хто має благ доволі,
Хто зміг себе в чомусь знайти.

Не принижай, не обезцінюй
Себе словами і в думках,
Не будь мов безрозсудний цинік,
Що сам собі руйнує шлях.

Бо для когось ти цінним теж є,
Таким, як є, в думок синцях,
Комусь душі твоє безмежжя
Є теж неначе райський птах!

Лише дозволь йому розкритись,
Подарувавши усміх свій,
Бо той, хто сонцем щирим світить,
Достойний здійснення надій!

2008 р.

* * *

Небосяжні до сонця шляхи
Нам від роду даровані Богом,
Та свавільного часу гріхи
Заплітають пульс долі в тривоги.

І крізь вічного часу бедлам
Я завзято долаю дороги,
І душі сонце-сяючий храм
Освящає життєві тривоги.

* * *

Не родичайся з ворогом найпершим,
Яким є стрій твоїх брудних думок,
Бо думка, наче охмелілий вершник,
Брудна – до прірви, чиста – в прийшлість крок!

Із сонцем родичайся живодайним,
А не з хмаринням, що нудьгу несе.
Наспівуй друзям оди величальні,
Бо справжня дружба від незгод спасе!

Чеснот життя дотримуйся невинно,
Бо совість й честь моральним сонцем є:
З розумником поводь себе гостинно –
Заштор від хама серця інтер'єр!

1998 р.

* * *

Не старайся бути ідеальним,
Бо насправді це дурниця є,
А старайся бути завжди справжнім,
Істинне являючи лице.

І не викаблучуйся ніколи,
Франтом виставляючи себе,
Бо ніяка мода і підбори
Дурості не скрасять силует...

Ліпше будь завжди самим собою,
Сіючи добро і честь навкруг.
В ногу глупо не крокуй з юрбою
За брудний безчестя виднокруг!

* * *

Не розчаровуйся ніколи
У спраглих подихах життя,
Не слухай глупих вуст приколи,
З яких тирада йде пуста.

Із розумом породичайся,
Мов матінка із немовлям,
І ворогів брехливі станси
З вух скинь, мов непотрібний хлам.

Не опускай безсило плечі
У ситуаціях важких,
Бо кожен день – життя предтеча,
Якщо ти є не з боязких!

Бо лиш опустиш руки долу,
То пройдеться світ по тобі:
Не упади в брехні крамолу
За честь і гідність в боротьбі!

Не розчаровуйся ніколи
І сліз не лий на всенький світ,
А здобувай трудами волю,
Долаючи неволі гніт!

2019 р.

* * *

Не кожен свою долю несе в добра долонях,
Не кожен свою мрію трудом і потом гріє.
А доля ж, наче жито, земний мов небозвід,
Зійде над білим світом, як свій залишиш слід!

2009 р.

* * *

Не спіши до осені,
Веснонько прегарна,
Будь щомиті млосною,
Мов тремтлива сарна.

Хай твоя сполоханість,
Чиста і первісна,
У серцях закоханих
Грає щастя пісню.

Хай душі і серця
Полохливі ноти
Тчуть любові герці
На пюпітрах цноти.

Хай твоя вразливість,
Сонцем оповита,
Надає нам сили
Жити і творити!

1997 р.

* * *

Не загубися в часу блуді,
Який лещатами обжав
Твої смиренні, ніжні груди
І зве в продажництво заграв.

Сам у собі не загубися,
Не опусти безсило рук.
До Бога щиро притулися,
Відкрий до віри серця стук!

2007 р.

* * *

Не стрибай вище планок життя,
Яких ти подолати не в змозі,
Бо настане колись каяття,
І зневіри посиплються сльози...

Краще другом із думкою будь,
Яку втілити в буднів пульс хочеш:
Лиш ніколи, повік не забудь,
Що бажань надмір час обрегоче...

Тож співмірним будь з пульсом думок,
Які буднів загати долають.
І завжди уперед роби крок
У життя обшир серцем безкраїм!

2016 р.

* * *

Не уподібнюйся фарисею,
Що всіх довкола осуджає,
Йдучи фальшивою зорею,
Що буцімто гріхів не має...

Лише гріхи свої признавши,
Прийнявши Боже милосердя,
Ти можеш кращим стати завше,
Бо поруч буде Бог у серці!

Умій прощати і любити,
Умій прощання попросити –
І буде легше жить на світі,
Бо чисте серце сонцем світить!

* * *

Не чекай змін в житті,
А міняй сам себе.
І тоді пульс життя
Не розлюбить тебе!

Будь щомиті в трудах,
Совість й честь бережи:
Доля любить трудяг,
А не ледарів злих...

Не чекай змін в житті,
А будуй життя сам:
Справжніх змін журавлі
Прилетять і в твій храм!

Мудрим будь повсякчас,
Розбудовуй себе,
І крізь деякий час
Тебе успіх знайде!

* * *

Неправди зерна – то безчестя зерна,
Що сходять зіллям в серці і душі.
Крізь часу підлі, знахабнілі дерни
Вони будують тухлі міражі.

Продажні зерна – найстрашніші зерна
З усіх, що родять на святій землі.
І хай їх лік проти чеснот мізерний –
Вони неспокій сіють на чолі...

2004 р.

* * *

Не ховай сам від себе окрилених мрій,
Не ховай сам від себе надій дерзновенних,
А в життя їх утілюй, попри буревій
Негараздів і струсів, що діють щоденно.

Усвідомлено йди по стежинах життя
І в собі, навіть подумки, не замикайся,
Бо усе, що ховаєш в собі від буття,
Відгукнеться небавом знервованим трансом...

Не ховай, не тримай в собі мрій і надій,
А відкритим будь серцем й душею доквіллю.
Лиш завжди пам'ятай, що життєвий напій
Трунком щастя стає лише в Божих обіймах!

2001 р.

* * *

Не чекаймо дива кожну мить,
А самі собі творім земні дива.
Будьмо повсякденно у путі
До святих вершин любові і добра!

Ці вершини – це наш стиль життя
З доброзичливих учинків й гарних справ.
З цього і складаються дива,
Які кожен сам собі в житті обрав!

Не чекаймо дива кожну мить,
А самі собі утворймо дива
Чистотою сонячних чуттів,
Щоби див мелодія була жива!

1993 р.

* * *

Не осуджуй із першого погляду
Чи то всіх, чи когось поодинці,
Бо стрічають, говорять, по одягу,
А проводять по діях і вчинках.

Можна бути модерно одягнутим
І носити в собі чорну душу.
Тож не є одіж гарним досягненням,
Коли совість із честю не дружить...

Не по зовнішності поціновуймо
Тих, з ким доля нас інколи зводить,
А цінуймо тверезий ум в головах,
Що розважно життям верховодить!

1994 р.

* * *

Не шукай ідеалу,
А шукай душу рідну,
Бо лиш з нею у парі
Пульс життя буде гідним!

Бо душі дві й два серця,
Що живуть одним пульсом,
Грають радості скерцо,
Ідучи щастя курсом!

Не шукай щастя в грошах
І не заздри багатству,
Бо гріш – знак нехороший,
Заздрість – гірш святотатства...

2010 р.

* * *

Ніколи не впадай у відчай,
Не опускай безсило руки,
Бо цим ще більших бід накличеш
І ще більш серця зраниш стукіт.

Не падай духом, не корися
Підступним хуртовинам долі,
І з лінню в друзях не водися,
Бо сам в собі вмреш мимоволі...

Ніколи, ні на мить нізащо
Себе самого не знецінуй,
Не кидайся в зневіри хаші,
А сядь добром крізь болю тіні!

2009 р.

* * *

Ні сотні віртуальних поцілунків,
Ні тисячі, ані мільйони ніжних слів,
Які ми шлем по телефону лунко,
Живого спілкування не замінять спів!

Бо подихи живого спілкування
Завжди несуть святу енергію життя,
Єднаючи душі і серця грані
У непорочних, наче роси, сповиттях!

Бо лише позирк очі в очі сонцем
В одне зливає двох сердець і душ двох плоть,
Яка на долі пристрасній долоньці
Повік не накидає на любов оброть...

1982 р.

* * *

Нічого в житті не минає безслідно,
Тож перш ніж робити щось, думай завжди,
Щоб згодом не стати "нулем" жалюгідним,
Який сам себе необачно згубив...

Бо ні каюття, ні сердечні зізнання
Не виправлять зроду твоїх помилок,
Тож май з честю й совістю щире єднання
Завжди, коли робиш вперед кожний крок!

Нічого в житті не минає безслідно:
Ні зло, ні добро, ні поступки й думки.
Тож будь кожну мить життя подиху гідним,
Щоби не споганити долі стежки!

2011 р.

* * *

Остерігаймося камінних сердець,
Які не вчувають чужих бід і болю,
В яких почуття атрофовані геть,
Які чобітьми по чужих ідуть долях...

Остерігаймося підступних сердець,
Які насміхаються підло над нами
І йдуть до мети по кістках навпростець,
На світі оцім живучи в злій нестями...

Не будьмо самі, як оті злі серця,
Камінні й підступні в поступках і слові,
А завжди носімо в серцях дух Творця,
Який заповів жити в щирій любові!

2019 р.

* * *

Ось ізнов рік Новий, молодий і красивий,
Мчитьсья в гості до нас, щоб жили ми щасливо.
Зичить всім, щоб надії і мрії збулися –
Зустрічай рік Новий, усміхайсь, веселися!

Ось ізнов рік Новий, молодий і вродливий,
Всі незгоди лишив у старенькій торбині,
І несе міх здоров'я, любов і удачу
Всім, хто духом здоровий, хто є не ледачий!

Ось ізнов рік Новий, молодий і щасливий,
Несе свіжих новин і надій спраглі крила,
Які душу і серце купають у мріях:
Зустрічай рік Новий, нехай щастям зігріє!

30.12.18 р.

* * *

Панну осінь щиро я завжди люблю,
Гарну і вродливу в миті рандеву,
Що вітри й дощі удаль десь відганяє, –
Ось таку принадну осінь я кохаю!

Та якщо вона вітрами і дощем
Заселяє в серце й душу згріклий щем,
То я не вітаю господиню цю,
Бо звабливість весен сонячних люблю!

Споконвіку в генах це живе моїх,
Бо любити подих весен – то не гріх.
Тож і славлю осені зухвалість,
Що несе тремтливих весен грані!

* * *

Прилетіли буслі́ до гніздечок своїх
І вистукують пісню лелечу,
Відганяють юдоль від навколишніх стріх,
Їхній клекіт – то щастя предтеча.

Клекіт цей – то є знаковий символ життя,
Що удалеч дух зим відганяє
І дарує з весною сердечне злиття,
Вкотре заново жить заставляє.

Тож почуй клекіт цей і здружися із ним,
І уп'ять, наче вперше вродися,
Віджени вдаль непрохану холодність зим
І з весною душею зріднися.

Прилетіли буслі́ до гніздечок своїх
Тож почуй їхній радісний клекіт
І впусти весен дух на сердечний поріг,
Утечи від життєвої спеки!

2010 р.

* * *

Починай кожний день з гарних справ і думок,
Навіть в дощ мчи у мислях до ясних зірок,
Що за хмарами сяють в обіймах небес.
Кожний ранок купай в гарній думці себе.

І коли звикнеш ти жити в гарних думках,
То втече неодмінно сумбур й глупий страх,
Що тебе обвивали частенько раніш, –
Все в твоїх це є силах – в думках лиш змінишь!

* * *

Роса думок формує щастя й радість
На чистих підсвідомості стежках,
А бруд і зло в думках, лукавство й заздрість
Гнітять життя і наяву, і в снах...

Тож омиваймо слово і думки росою
Щиросердечних помислів й бажань,
Милуймося щомить життя красою,
Купаючись у величі дерзань!

Роса думок дарує щастя й радість,
Бо є матеріальна думки суть,
Тому здоровий глузд і досвід радять:
Нехай думки лише добром цвітуть!

1993 р.

* * *

Сам собі не намислюй проблем
І з дурниць не розпалюй багаття,
Бо ще більше натвориш дилем,
Що життя будуть рвати на шмаття...

Притупляй буревії думок,
Які зрощують "друзі" нікчемні,
Бо роз'ятрених мислей струмок
Супокій розмиває щодення.

Сонцем щастя в думках і ділах
Пульс життя пеленай у чесноти,
Уперед ведучи буднів шлях
Сонцесяйної долі пілотом!

1998 р.

* * *

Священний простір наших душ й сердець
Стає єдиним цілим з Богом,
Коли в довірі з Господом живеш,
З добром й любов'ю до всього живого.

Коли неспокій серця і душі
Переплавляєш з часом в досвід,
Проходячи повз судження чужі
Спокійно, наче сонце вдосвіт.

Коли себе самого у собі
Будуєш з вірою в майбутнє,
Ти не впокоришся сліпій судьбі,
Що зрощує безвольних трутнів!

Шануй себе в собі завжди, щомить,
Не боячись осуджень гнівних,
А бійся у собі себе згубить,
З собою живучи у війнах!

2002 р.

* * *

Скажи співбесіднику в очі
Свою позицію і думку
Про те, що він дурню торочить –
І вмить понишишся в гатунку...

І навіть станеш другосортним,
А може, й ворогом найпершим.
Тож не хвилюй свої аорти
В розмові з тим, хто дурість вершить!

1998 р.

* * *

Слова, що зростають з душі,
Яка світла й радості повна,
Йдуть сонцем в життя крізь дощі,
Будуючи долю змістовну!

Слова, що несуть злість і лють,
Зростають з убогого серця,
В якому зло й підлість живуть
І долі гнітючий пульс б'ється...

Ростімо слова з доброти,
Бо слово – це долі керманіч.
Добро лиш й любов до мети
Пульс долі ведуть крізь тумани!

2009 р.

* * *

Сміймося собі на здоров'я,
Сміймося на щастя собі –
Будьмо душею здорові,
Втікши з полону журби.

Щирий сміх – ліки чудові,
Щирий сміх – настрою друг.
Сміху розливи святкові
Сіймо сердечно навкруг!

Сміх на вустах щиросердий
Ознак щасливих людей –
Сміймося серцем відверто,
Сонце ллючи із очей!

1991 р.

* * *

Спаси нас, Боже, від наруги
Із нелюбимим поруч жить.
Бо гіршої немає туги:
Когось лиш потайки любить...

Спаси нас, Боже, від негоди,
Яка в життя приносить сум,
Крадучи спраглий дух свободи
Із сонмища солодких дум.

Спаси нас, Боже, від безчестя,
Яке у злі купає світ.
Зійди на долі перехрестя,
Щоб каїнів з життя зник слід!

2003 р.

* * *

Стремління до величного і чистого
Душі і серця подихи очищує,
Бо величавість чистоти освячує
Із Богом серця і душі побачення!

Бо серце і душа, відкриті Богу,
Повік не втратять образу людського,
Бо душі і серця, величні й чисті,
Ніколи не вишукують користі!

Тож зрощуймо сердець і душ високість,
Леліючи в них почуття глибокі
До усього живого на цім світі,
Щоб доброчесно жити і творити!

2010 р.

* * *

Сум і лінь – зазвичай гріх від роду.
Бо хто любить життя і природу,
Сум і лінь на дух й волю міняє,
Бо дух й воля життя пульс тримає.

Бо дух й воля з нас творять Людину,
Яка мчить уперед без упину
На солодкого щастя орбіти.
Тож зумій щастя це народити!

Відганяй сум і лінь якнайдалі,
Як обсядуть незвані печалі,
Як душа й серце грозами плаче,
В мить оцю, друже, будь завш терплячим!

2009 р.

* * *

Твої думки, поступки, дії
Твоє оточення завжди формує.
І якщо поруч лицедії,
То лицедійство і в тобі струмує!

Коли ж з тобою поруч друзі,
Які з достоїнством і честю дружать,
То неодмінно без ілюзій
І ти достойником зростеш, мій друже!

Тож ідучи життя стежками,
Обачним будь у виборі братання,
Щоб не зростити в серці камінь,
Що убиває щирості бажання...

2010 р.

* * *

Тернистим є шлях до пізнання само́го себе:
 Непросто здолати невпевненість, страх і вагання.
 Та кожен, хто стійко вперед, попри острах, іде,
 Той винагороджений буде за власні старання!

Є шлях нелегким до пізнання душ інших й сердець, –
 Непросто зріднитись буває серцям двом і душам,
 Та всяк, хто є щирий добра і любові співець,
 Той все на шляху до пізнання себе й інших зрушить!

Творімо щомиті само́го себе все життя,
 Шукаймо шляхи і стежини єднання зі світом.
 Шукаймо із Богом, любов'ю й добром сповиття,
 Бо ми цього гідні, бо ми світу Божого діти!

2001 р.

* * *

Ти є тим, чим живе твоя думка,
 Чим живуть душі й серця чуття.
 Якщо ти живеш тільки-но шлунком,
 То ти вартий лише співчуття...

Ти є тим, ким себе сам будуєш
 Із поступків своїх і надій:
 Якщо сонячно шлях свій малюєш,
 То здолаєш любий буревій.

Ти є тим, чим живеш повсякденно,
 Чим живе твоє серцебиття:
 Якщо совість і честь – твій знаменник,
 То недаром прийшов ти в життя!

2008 р.

* * *

Тримай дистанцію від зла,
Яке лукаво обгортає,
А потім знищує дотла
Життя устої, наче Каїн...

Тримай дистанцію від тих,
Що пустослівністю квітують,
Невпинно несучи зловтіх
В своїх єлейних "алілуя"...

Тримай дистанцію завжди
Від бруду, зла і лицемірства,
Але щомить торуй стежки
До совісті і честі дійства!

2001 р.

* * *

У кожного свій погляд на життя,
У кожного своя ціна поступкам,
Але не кожен стріть майбуття,
До себе хілячи час, мов голубку.

Живімо, доторкаючись небес,
Живімо подихом самоповаги,
Щоб гідністю жила поступків честь,
Щомиті зборюючи зла проказу.

У кожного свій погляд на життя,
У кожного своя ціна поступкам.
Цінуймо кожен мить суєтного буття,
Не зв'язуючи чванством часу руки.

* * *

Усі ми тлінні є під вічним Божим Небом:
Такі всі різні, та для Бога – рідні всі.
У кожного є свій характер і потреби,
У кожного своя життєва правда й сіль...

Хтось врівноважено, а хтось безцеремонно
Свою судьбу гаптує в обшири земні,
Крокуючи невпинно по життя перону
В незвідану країну фантастичних мрій!

Та попри різність усередині і зовні,
Від роду сан Людини світлий даний нам:
Тож будьмо завш Людиною на долі троні,
Пишаючись цим гордим і святим ім'ям!

2009 р.

* * *

Усяк, хто з'явився на світі оцім,
Земним є продовженням Бога.
І хто самоствердився вповні на нім,
Подовжує Божі дороги.

Лиш цілеспрямовані і вольові
Є гідними Божими дітьми,
А той, хто у ліні себе потопив,
Невтішним є випадком прикрим...

Живімо на славному світі оцім
Промінням добра і любові,
Співаймо труду й працелюбності гімн,
Попри долі примхи тернові!

2007 р.

* * *

Учімось втілювати мрії
У повсякденний пульс життя,
Бо всяк, хто сам собі очільник,
Той вміє строїть майбуття.

Живімо і купаймось завжди
В патетиці солодких мрій,
Лиш не ховаймося, мов равлик,
У шкаралупу безнадій.

Бо лише мрійник-трудівничий
Із мрій вирощує дива,
У нього кожна мрія віща,
Бо в днях реально ожива!

1999 р.

* * *

Хорошу думку всім даруй,
Довір добру служити,
А підлі мислі забракуй –
Не дай їм шансу жити.

Думками світлими живи
Щомиті і щоднини,
На хвилях доброти пливи
До кожної людини.

Засяє світ увесь добром,
Коли людина кожна
В думках і вчинках зборе зло
Добром всепереможним!

2009 р.

* * *

Хто носить сонця пульс в очах,
Той світ вдягає в сонце,
Яке добра і честі стяг
Несе в своїй долоньці!

Хто сонцем душу освятив
На стежці свят і буднів,
Той має доленосних крил
В майбутнє мчати мудро!

Хто серце й душу береже
Від чвар і буднів прісних,
Той стяг життя вперед несе,
Мов першоквіт первісний!

1997 р.

* * *

Хто серцем і душею відчуває землю,
Той ближче інших є до зоряних небес,
Які прихилюють нас до орбіт щоденних,
Завжди даруючи шанс втілити себе

У світле щиросерде Боже спілкування
На крилах совісті і честі повсякчас,
Де завше є сердець і душ святе вінчання
Без глухих дій, і слів, й оманливих прикрас.

Хто серцем і душею зріднений з землею,
Що любляче його зродила в світі цім,
Повіки той не стане зрадницьким лакеєм,
Що підлих ворогів запросить в рідний дім!

2014 р.

* * *

Хто хоч раз освятився у морі,
Той ніколи, повік не забуде,
Як омріяні хвиль омофори
Обгортали все тіло пречудно.

Як вели хвилі звабну розмову,
Колисаючи в шепоті тихім,
А то раптом купали у штормі,
Перевтілившись в буйності вихор.

Той повік, хто хоч раз був на морі,
Не забуде його неозорість,
Не забуде бурливих історій,
Які настрій дарили бадьорий!

1978 р. Крим. Тарханкут

* * *

Хто що має за душею,
По життя йдучи аляях,
Тим і ділиться довкола:
Хтось лихим, хтось добрим словом.

Хтось каміння там тримає,
А хтось сонце колихає:
Перший – камінь в спину кине,
Другий – добротою стріне.

Не носімо зла каміння,
А ростім добра проміння
У своїх серцях і душах,
Бо з добром стає світ дужчим!

1986 р.

* * *

Цінуємо лише тоді, як втратимо,
Цінуємо тоді, як поруч вже нема
Того, хто за життя був ангелом,
Хто непомітно віддавав себе сповна.

Лиш втративши, пекучі сльози точимо,
Терзаючи себе спізнiлим каяттям.
І серце у згадóк судамах корчиться,
Але із небуття немає вороття...

Шануймо тих, хто з нами поруч за життя,
Цінуймо щирі думку, подих і слова,
Що нелукаве їх несе серцебиття.
Спішімо зараз, бо час швидко так мина...

* * *

Час летить, біжить, втікає,
Якщо ти кудись спішиш.
П'ять секунд хвилина має,
Коли, спізнюючись, мчиш...

Цей же час повзе змією,
Як жадану зустріч ждеш.
Стрілки нібито із клею,
До годин прилипли веж...

Час всевладним є над нами,
Бо на те він Час і є,
Щоби ми у Часу храмі
Шанували світ оцей!

2007 р.

* * *

Чим більше в серці добра і світла,
Тим важче жити йому на світі,
Бо добросердя і честі квіти
Зганьбити легше, аніж зростити.

Але живімо добром і честю
На Богом даних днів перехрестях,
Сіяймо щиро сердечним світлом –
Нехай життя пульс добром лиш квітне.

І попри грубість і зла напасті,
Добру не даймо під ноги впасти.
Не даймо світу обледеніти,
Щоб не згубити сердечні квіти!

* * *

Чорнобривці квітують,
Сміються вогненно,
Ароматом частують
Густим, небуденним.

Чорнобривчики милі,
Небесних зір друзі,
На земних дивосхилах
Ваш цвіт сонцем служить.

Чорнобривці квітують,
П'янять ароматом.
Гарний настрій дарують
Із присмаком свята!

2013 р.

* * *

Щастя любить сонцесяйних,
Чистих і відкритих,
Що несуть добро відчайо
Кожний день, щомиті.

Щастя осяйне проміння –
Це душа і серце,
Що дарують дух нетлінний
В повсякдення герцях.

Щастя – це бурхливе скерцо
Дій, думок, поступків,
Що з життєвого джерельця
Гонять суму шлюпки.

Щастя з радощів снується,
Що собі сам твориш,
І настійливим дається,
Попри буднів штóрми!

1987 р.

* * *

Ще кольору щастя не знає ніхто.
Чи то воно сонячне, жовтогаряче,
Чи біло-ромашкове, чи голубе,
Що в житі сміється волошкою наче.

А може, воно – то вогняна печаль,
Що серце свічею катує щоночі,
Думками злітає у юності даль
І зустріч солодку між снами пророчить...

1993 р.

* * *

Що б ти не робив, що б не "кукурукав",
Ти не маєш сил втримать Часу віко,
Бо вперед летить Час безперестану,
Тож завжди цінуй даний Богом ранок!

Бо нестримний Час не питає в долі,
Чи ти хочеш жить, чи уже доволі...
Тож твори добро серцем і душею,
Щоб у небутті ти зродивсь зорею!

Щоб твоя душа в засвітах далеких
Кличем журавля, клекотом лелечим
В пам'яті жила твоїх рідних й друзів:
Час формує пам'ять лише по заслугах!

Що б ти не робив, що б не "кукурукав",
Кожну мить шануй Часу спрагли ріки!

1989 р.

* * *

Щасливий той, хто є самим собою,
Попри навалу гроз і бур в житті,
Хто не стає безликою травою,
А журавлем літає в висоті!

Хто мріє бути добролюбним небом,
Шанує той і сонце, і дощі,
Бо в сонці і в дощах є ввік потреба,
Тож завш добром думок пульс полощи!

2011 р.

* * *

Яка ж то розкіш: собою бути!
Таким як є, як не усі!
І по життю йти своїм маршрутом,
Купаючись в чеснот росі!

Яка ж то розкіш: не догоджати
Чи то комусь, чи то усім,
І перед світом не блазнювати,
Вдягнувши душу й серце в грим...

Яка ж то розкіш себе любити
За власні цінності життя,
Що дозволяють духовно жити
Без мук безсоння й каяття!

2012 р.

* * *

Які прекрасні поцілунки
Мені даруєш ти, бува,
І я їх довгожданий трунок
П'ю, аж хмеліє голова.

Ось знов сьогодні поцілунків
Несеш грайливо ти мені,
Моя спокуслива чаклунко,
І я пишу зізнань пісні.

Тобою кожен раз милуюсь,
Прекрасна зимонько моя,
Як рій сніжинок білорунних
Торкається мого лиця!

1984 р.

* * *

Я мрію свою ошаліло шукаю
Щоденно й щоночі, у снах й наяву,
І кожен мій подих щомить поспішає
В полон мрій солодких крізь днів тятиву.

Бо мрії високі незгод мур долають,
Даруючи серцю правічну весну,
Тому все життя я мрій хвилі шукаю,
До них поспішаючи на рандеву.

Почуй мене, доле, хоч в снах озовися
І серцю й душі дай напитися мрій,
Які скинуть настрою зболене листя
У сонячних весен звабливий прибії!

1997 р.

* * *

Якщо душа чиста і чуйна,
Якщо честь і совість їй друг,
Вона не осудить огульно
Нікого, хто з нею навкруг.

Вона на життєвих стежинах,
Шануючи совість і честь,
Не вдягне облуд одежину,
Не зійде з добра перехресть.

Шануймо ці янголи-душі,
Що Бог нам дарує, бува,
Любім їх святу небайдужість,
Що творить сердечні дива!

* * *

Якщо ти "Я" своє городиш
Над сотнями навколишніми "я",
Які життя пульс благородять,
То в безвість звітрився твоє ім'я...

Бо хто позірно світ буде
З нікчемних і нерозторопних дій,
Шлючи собі сам "алілуя",
Той згине у багні пустих надій.

Тож будь вельможним у діяннях,
Людини ймення гордо несучи.
Знаходь себе сам у шуканнях,
Щодня в собі самому ростучи!

2011 р.

* * *

Якщо любиш натхненно життя,
То день кожний тобі до вподоби.
І хай різний в цих днів аромат –
Надпивай трунок їх у шанобі!

Бо всі дні неповторними є
На життя незворотних стежинах,
Тож хай серце й душа спрагло п'є
Аромати цих днів неупинно!

Не губи на дорогах життя
Буднів пахощі благоуханні.
Кожний день сповивай в почуття,
Наче день цей для тебе останній!

2013 р.

ЗМІСТ

«Йдучи дорогами життя...»	3
«А життя є цікаве завжди...»	4
«А життя – це суцільна погоня...»	4
«А осінь не має спочинку...»	5
«Аромат волі й духу...»	5
«А небо – таке високе...»	6
«А час летить, немов нестримна птиця...»	6
«А щастя – це субстанція безмежна...»	7
«А що таке Вічність – ніхто вам не скаже...»	7
«Байдикуйте, іноді, хоч трішки...»	8
«Бог створив настрої жінки мінливим, як море...»	8
«Біг невинний років...»	9
«Бог скрізь у Всесвіті...»	10
«Букетик строф Тобі несучу...»	10
«Буває, враження найперше...»	11
«Бувають моменти, коли душі й серцю байдуже...»	11
«Будьмо добрими не на словах, а в справах...»	12
«Будь сам собою, незалежно від обставин...»	12
«Будь упевненим в собі і будеш гарним...»	13
«Весь світ, що навколо мене...»	13
«Вже лютому січень віддав свої віжки...»	14
«Вже серпень лаштує до осені крила...»	14
«Від невдачі до невдачі...»	15
«Відчувай себе завжди потрібним...»	15
«Вміння слухати інших...»	16
«Все буде так, повір, як має бути...»	16
«Все мине – і радощі і болі...»	17
«Відчуваю Усесвіту подих...»	17
«Всяк з нас кращий на світі...»	18
«Всупереч грозам життєвим...»	18
«Гармонізуй завжди свій дух і розум...»	19

«Гарячі тенета Усесвіту...»	19
«Даруймо слова й почуття своєчасно...»	20
«Де квітів є безліч...»	20
«Добре слово, щире слово...»	21
«Добро тоді лиш є добром...»	21
«Долаючи хвилі життєвого моря...»	22
«Допомога важлива тоді...»	22
«Думки і дії не тотожні...»	23
«Душа, сотворена з миттєвостей думок...»	23
«Дякуй щиро завш за день прожитий...»	24
«Єресь всього світу зібрана в тобі...»	24
«Живім на крилах доброти і честі...»	25
«Живильний сік побачень...»	25
«Жили і будем жити...»	26
«Життя без конфліктів – то пустка...»	26
«Живім не забуваючи себе...»	27
«Життя – це райдуга барвіста...»	27
«Життя – це вічний бій...»	28
«Життя – це подарунок Божий...»	29
«Жодних виправдань повік немає...»	29
«За хвилями життя не завжди...»	30
«Звільнися із мокшанських пут...»	30
«Зима, білосніжна подруга...»	31
«Змінюємось на краще все життя...»	31
«З нас кожен свою книгу пише...»	32
«Зупиняйся, іноді, перепочити...»	32
«З нас кожен прагне спілкування...»	33
«За вікном добігає кінця листопад...»	33
«З року в рік сніг відганяють...»	34
«Знов пробудилася земля...»	34
«І весь Всесвіт й "Антивсесвіт"...»	35
«Іди вперед попри осанну й зради...»	35
«Із глибини німих тисячоліть...»	36

«Із тисяч висватав Тебе...»	36
«І буде після ночі день...»	37
«І провесінь життя і зрілих літ пейзажі...»	37
«І хай вже осінь красить в барви листя...»	38
«І я і Ти господарями лугу...»	38
«Каяття є нічого не варте...»	39
«Коли в думках сіяє сонце...»	39
«Кожен з нас добірний, неповторний...»	40
«Коли в думках росте імла зневіри...»	40
«Коли бачите, як повсякчас...»	41
«Коли душа і серце в злагоді з собою...»	41
«Коли в душі і в серці пекло...»	42
«Колесо душі моєї...»	42
«Коли душі начало...»	43
«Колись цілунком ніг моїх...»	43
«Коли життя в тебе не склалось...»	44
«Коли живеш з відкритою душею...»	44
«Коли в когось біда чи горе...»	45
«Коли в тебе щось не виходить...»	45
«Коли думки зашкварені печаллю...»	46
«Коли думками править честь і совість...»	46
«Коли захоплений життям...»	47
«Коли любов не до людей, а до речей...»	47
«Коли не чуєш Бога...»	48
«Коли на життя стежках важко тобі...»	48
«Коли краса тобі смакує...»	49
«Коли у дружбі з совістю і честю...»	49
«Коли обсяде душу порожнеча...»	50
«Коли щодня в бігах, мов білка в колесі...»	50
«Красномовність – не благо...»	51
«Культура спілкування і тактовність...»	51
«Лист кленовий, золотистий...»	52
«Лише любові почуття...»	52

«Лиш віра в Бога – чиста й щира...»	53
«Лише в гармонії з самим собою...»	53
«Лиш зряче серце, непорочне...»	54
«Ловімо сонця вічний стяг...»	54
«Лише забігши в грози і дощі життєві...»	55
«Любім життя щодень, неначе вперше...»	55
«Людина з віку зроджена з клітин добра...»	56
«Людська совість зшита...»	56
«Людино, кому ти потрібна...»	57
«Любов не терпить крику...»	57
«Майбутнє твориться щодня...»	58
«Майже кожна мета є досяжна...»	58
«Ми мудрість набуваємо з роками...»	59
«Минуле й майбутнє завжди поруч ходять...»	59
«Майже все в житті, друже, залежить від тебе...»	60
«Ми чисел магію самі собі будуєм...»	60
«Найкраща молитва на світі...»	61
«Ми часом шукаємо щастя...»	61
«Мудрість – найцінніший привілей...»	62
«Ми є частинкою природи...»	62
«Надпиваю по крапельці серпень...»	63
«Найбільше щастя в житті твоєму...»	63
«Найкраща молитва на світі...»	64
«Найглибше, найбездонніше на світі...»	64
«Нам часом потрібно сльозі...»	65
«Нас так затягує, бува, життя рутина...»	65
«Насилуй себе все життя...»	66
«На ласку працює душа...»	66
«На хвилях житейського моря...»	67
«Не безчестьмо свою долю...»	67
«Не біймось помилки робити...»	68
«Не впускай в життя море всіх стрічних...»	68
«Не будь пустим душею й серцем...»	69

«Невже ми є лиш онімілі часу свідки...»	69
«Не будь байдужим до навкружних...»	70
«Не веди часе дивний...»	70
«Не виправдовуйся ніколи...»	71
«Не вичитуй моралі...»	71
«Не впадаймо у відчай...»	72
«Не втече життя потяг...»	72
«Не гнівайся на долю і на Бога...»	73
«Не дає Бог на блюдечку все що захочеш...»	73
«Не жалкуймо ніколи про втрачені мрії...»	74
«Не живи закутим в ледарство щодення...»	74
«Не живімо щоденно у тузі...»	75
«Не забуваймо про майбутнє...»	75
«Не заздри, а просто радій...»	76
«Не згубися в буденності морі...»	76
«Не кажім душі і серцю...»	77
«Не коментуй чужих слів глупих...»	77
«Не лякайся самотності, друже...»	78
«Нема нічого, за життя цінніше...»	78
«Не наслідуй когось, не мавпуй...»	79
«Не озираймося назад...»	79
«Не очікуй дива від життя...»	80
«Не падай духом, друже мій, ніколи...»	80
«Не похнюплюйтесь осінню...»	81
«Не віддам на поталу сповідь серця й душі...»	81
«Не принижай себе ніколи...»	82
«Небояжні до сонця шляхи...»	82
«Не родичайся з ворогом найпершим...»	83
«Не старайся бути ідеальним...»	83
«Не розчаровуйся ніколи...»	84
«Не кожен свою долю несе в добра долонях...»	84
«Не спіши до осені...»	85
«Не загубися в часу блуді...»	85

«Не стрибай вище планок життя...»	86
«Не уподібнюйся фарисею...»	86
«Не чекай змін в житті...»	87
«Неправди зерна – то безчестя зерна...»	87
«Не ховай сам від себе окрилених мрій...»	88
«Не чекаймо дива кожну мить...»	88
«Не осуджуй із першого погляду...»	89
«Не шукай ідеалу...»	89
«Ніколи не впадай у відчай...»	90
«Ні сотні віртуальних поцілунків...»	90
«Нічого в житті не минає безслідно...»	91
«Остерігайтесь камінних сердець...»	91
«Ось ізнов рік Новий, молодий і красивий...»	92
«Панну осінь, щиро я завжди люблю...»	92
«Прилетіли бусли до гніздечок своїх...»	93
«Починай кожний день з гарних справ і думок...»	93
«Роса думок формує щастя й радість...»	94
«Сам собі не намислюй проблем...»	94
«Священний простір наших душ й сердець...»	95
«Скажи співбесіднику в очі...»	95
«Слова, що злітають з душі...»	96
«Смійтесь собі на здоров'я...»	96
«Спаси нас, Боже, від наруги...»	97
«Стремління до величного і чистого...»	97
«Сум і лінь – зазвичай гріх від роду...»	98
«Твої думки, поступки, дії...»	98
«Тернистим є шлях до пізнання самого себе...»	99
«Ти є тим, чим живе твоя думка...»	99
«Тримай дистанцію від зла...»	100
«У кожного свій погляд на життя...»	100
«Усі ми тлінні є під вічним божим Небом...»	101
«Усяк, хто з'явився на світі оцім...»	101
«Учимося втілювати мрії...»	102

«Хорошу думку всім даруй...»	102
«Хто носить сонця пульс в очах...»	103
«Хто серцем і душею відчуває землю...»	103
«Хто хоч раз освятився у морі...»	104
«Хто що має за душею...»	104
«Цінуємо лише тоді, як втратимо...»	105
«Час летить, біжить, втікає...»	105
«Чим більше в серці добра і світла...»	106
«Чорнобривці квітують...»	106
«Щастя любить сонцесяйних...»	107
«Ще кольору щастя не знає ніхто...»	107
«Що б ти не робив, що б не "кукурікав" ...»	108
«Щасливий той, хто є самим собою...»	108
«Яка ж то розкіш собою бути...»	109
«Які прекрасні поцілунки...»	109
«Як мені журно на цім світі жити...»	110
«Як швидко пробігла зима...»	110
«Я мрію свою ошаліло шукаю...»	111
«Якщо душа чиста і чуйна...»	111
«Якщо ти "Я" своє городиш...»	112
«Якщо любиш натхненно життя...»	112

Літературно-художнє видання

Григорій Миколайович Царик

Йдучи дорогами життя...

Лірична сповідь

В авторській редакції

Коректор

Людмила Грекова

Художнє оформлення

Віталія Власюка

Комп'ютерний набір, графіка і верстка

Миколи Сада, Григорія Царика

Технічний редактор

Віталій Власюк

Підписано до друку 20.07.2022 р. Формат 60x84 1/16. Папір офсет.

Гарнітура «Times». Друк офсет.

Ум. друк. арк. 6,98. Наклад 200 пр. Зам. 56.

Видавництво «Волинські обереги».

33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97;

e-mail: oberegi97@ukr.net

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.

Надруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».